

Bijgaand verhaal is gebaseerd op mijn broer. Hij is altijd onderwerpen aan het onderzoeken. Wanneer het gaat om religie of wereldproblematiek; hij wil altijd alles weten over het onderwerp. Dit is de reden waarom hij als hoofdpersoon terugkomt in het boek als onderzoeker van cold cases.

De rest van het verhaal en personages in het boek zijn fictief. Mocht iemand zich herkennen in een personage, dan is het onbedoeld.

Ik wens u veel leesplezier!

Bergen op Zoom, 19 augustus 2025

Eugénie Godeau

HOOFDSTUK I

Het is een koude, grijze ochtend in Bergen op Zoom, dertien december 2024. Angelico zit achter zijn houten bureau in zijn kantoor aan de Lievevrouwestraat. Het kantoor is klein, maar gezellig, met een oude boekenkast tegen de muur en een vensterbank vol papieren. Buiten laat een dun laagje rijp de straatstenen glinsteren. Angelico buigt zich over een stapel dossiers, elk gevuld met foto's, getuigenverklaringen en krantenknipsels van zaken die hij jaren geleden als rechercheur heeft behandeld. Hij frons. Hij voelt zich rusteloos.

Hij staat op en legt de stapel dossiers in de kast. "Tijd voor frisse lucht," mompelt hij tegen zichzelf. Op straat snijdt de kou onmiddellijk door zijn jas heen. Hij rilt en trekt zijn kraag hoger, maar merkt dat de stof dun en versleten is. Een zucht ontsnapt hem. Het is duidelijk: deze winterjas heeft zijn beste tijd gehad.

Zijn voeten leiden hem richting de Grote Markt. De stad voelt vertrouwd, alsof elke straatsteen een stukje van zijn verleden kent. Op de hoek van het plein trekt de Hugo Boss-winkel zijn aandacht. Even later staat Angelico in de warme winkel, omringd door rijen nette jassen. Hij past een zwarte, elegante winterjack. De stof voelt zwaar en luxe. Hij kiest er een grijze sjaal bij en zwarte leren handschoenen. In de spiegel ziet hij zichzelf bijna niet meer als de versleten ex-rechercheur, maar als een man met nieuwe energie.

Met zijn nieuwe aanwinst loopt hij verder naar een kleinere winkel vol huisdecoratie en bijzondere attributen. Het ruikt er naar hout en gedroogde bloemen. Achter de toonbank staat Miranda, een vrouw met roodbruin haar en een vriendelijke glimlach. Ze kent hem al jaren.

"Angelico! Jij hier, wat een verrassing," zegt ze. "Ja, ik dacht, ik kijk eens rond," antwoordt hij. Hij blijft staan bij een schilderij van de Sint-Gertrudiskerk in een winterse mist. "Mooi werk. Zou mooi kunnen passen op mijn schoorsteenmantel in mijn huis." Miranda lacht. "Misschien moet je hem gewoon meenemen." Angelico kijkt

nog een keer naar het schilderij, vindt het toch niet bij zijn huis passen en besluit daarom maar niet het schilderij te kopen.

Na een kort praatje loopt Angelico verder naar de drogisterij. De bel rinkelt bij het binnengaan, en de warmte van de winkel doet zijn wangen tintelen. Hij koopt een fles Hugo Boss-parfum – een kleine luxe die hij zichzelf zelden gunt.

Wanneer hij de winkel verlaat, blaast een ijzige wind door de straat. Zijn telefoon trilt in zijn jaszak. Hij pakt hem op, en een onbekend internationaal nummer verschijnt op het scherm. Hij aarzelt, maar neemt op.

“Met Angelico,” zegt hij.

Een rustige, maar dringende stem klinkt: “Detective Angelico? U spreekt met Don Molline, secretaris van Zijne Heiligheid de Paus. Ik bel u met een belangrijke en gevoelige kwestie. De politiecommissaris van Rome heeft aan de Paus laten weten dat hij het onderzoek naar de moord op onderzoeksjournalist Piëtro Rossa – gepleegd op 21 december 2009 – gaat sluiten. Zij beschouwen de zaak als onoplosbaar. Maar Zijne Heiligheid is het daar niet mee eens. Hij wil dat er een onafhankelijke detective wordt ingeschakeld. En ik heb via via gehoord dat u daar de aangewezen persoon voor bent.”

Angelico staat stokstijf op de stoep, terwijl sneeuwvlokken in zijn donkere haar smelten. Het gewone winterse Bergen op Zoom voelt plotseling ver weg.

Angelico ademt wolkjes in de ijzige lucht terwijl hij de stem van Don Molline hoort. Hij knijpt de telefoon steviger vast. “Als ik deze zaak moet onderzoeken,” zegt hij kalm, “dan betekent dat dat ik naar Rome moet komen. Maar ik wil eerst de dossiers zien die het Vaticaan over deze moord heeft.”

“Uiteraard, signore Angelico,” antwoordt Don Molline met een beleefde, bijna plechtige toon. “Wij zorgen ervoor dat alle

documenten, politierapporten en onze interne notities morgen op uw kantoor worden afgeleverd. U zult dan precies weten wat wij weten... en vooral wat wij níét weten.”

“Goed,” zegt Angelico. “Ik vertrek twee dagen na ontvangst van de dossiers, op zestien december. Maar ik vrees dat ik met de auto moet komen. Het personeel op de luchthavens staakt, en ik wil geen risico lopen dat ik dagen vastzit.”

“Dat is een lange rit,” merkt Don Molline op.

“Dat weet ik,” antwoordt Angelico. “Maar ik neem assistent Saskia en haar Duitse herder mee. Samen zullen we dit onderzoek aanpakken. Als alles meezit, arriveren wij op zeventien december in Rome.”

Er klinkt een korte stilte aan de andere kant van de lijn, gevolgd door een goedkeurend geluid. “Zijne Heiligheid zal opgelucht zijn te horen dat u deze uitdaging aanneemt. Wij verwachten u in Vaticaanstad. En wees voorzichtig, detective. Deze zaak heeft al te veel schaduwen.”

Het gesprek eindigt. Angelico steekt zijn telefoon weg, terwijl de koude wind over de Grote Markt giert. De wereld van Bergen op Zoom voelt plotseling klein, alsof het slechts een tussenstation is naar een mysterie dat al vijftien jaar als een spook door Rome dwaalt.

Met zijn nieuwe jas dichtgeritst en de sjaal stevig om zijn nek, loopt Angelico door de koude straten van Bergen op Zoom terug naar zijn kantoor. De lucht is grijs, en de rijp op de stoepen knispert onder zijn schoenen. Hij voelt de adrenaline nog nagalmen van het telefoongesprek met Don Molline.

Binnen in het kantoortje aan de Lievevrouwestraat hangt de vertrouwde geur van papier en koffie. Angelico trekt zijn handschoenen uit, pakt zijn telefoon en belt Saskia.

“Met Saskia,” klinkt haar opgewekte stem.

“Over twee dagen vertrekken we naar Rome” zegt Angelico. “Er ligt een moordzaak op ons te wachten. Vijftien jaar oud. En het is de Paus zelf die ons nodig heeft.”

Er volgt een korte stilte aan de andere kant van de lijn. “De Paus?” zegt Saskia dan verbaasd. “Angelico, je maakt een grap.”

“Was het maar zo,” antwoordt hij droog. “Pak je spullen in. We gaan met de auto, het grondpersoneel van de luchthavens staakt. En Sem gaat mee. We vertrekken op de zestiende.”

“Begrepen. Dit klinkt als iets groots,” zegt Saskia met een mengeling van spanning en nieuwsgierigheid.

Angelico hangt op en kijkt even naar het lege bureau. Morgen zal dit stille kantoor het toneel zijn van een zaak die vijftien jaar teruggaat in de tijd.

De volgende middag, terwijl de lucht buiten al vroeg schemerig wordt, stopt een zwarte bestelbus voor zijn deur. Angelico kijkt vanuit het raam en ziet een man in een donkere jas uitstappen, twee stevige kartonnen dozen in zijn handen.

“Levering voor Angelico,” zegt de koerier kortaf wanneer hij binnenkomt.

“Zet ze maar hier, naast het bureau,” wijst Angelico.

De dozen komen met een zachte bons op het houten vloer terecht. Zonder nog iets te zeggen, draait de koerier zich om en verdwijnt weer de koude middag in.

Angelico blijft even staan, de stilte van het kantoor voelt zwaarder dan anders. Dan opent hij de eerste doos. Dossiers, foto's, vergeelde krantenartikelen en politierapporten staren hem aan. Bovenop ligt een map met een rood lint en een zegel van het Vaticaan. De map bevat de opdrachtbevestiging van de Paus aan Angelico.

Hij gaat achter zijn bureau zitten en slaat de eerste map open. De ogen van Piëtro Rossa, vastgelegd op een oude pasfoto, lijken hem meteen te volgen. Angelico voelt hoe de stilte in het kantoor verandert; alsof de oude moordzaak langzaam tot leven komt.

De dag van aankomst van de dossiers en de dag erna werkt Angelico onvermoeibaar door. Zijn houten bureau ligt bezaaid met geopende mappen, losse foto's en aantekeningen in zijn hoekige handschrift. Hij analyseert de getuigenverklaringen, vergelijkt krantenartikelen en noteert details die hem opvallen. Af en toe stapt hij naar het raam van zijn kantoor aan de Lievevrouwestraat om zijn ogen rust te gunnen, terwijl buiten de winterzon zwak over de straat glijdt.

Saskia komt even langs bij Angelico wanneer ze een wandeling met Sem maakt.

“Saskia,” zegt Angelico terwijl hij in een map bladert, “we hebben in Rome een appartement nodig. Niet zomaar een hotelkamer, maar een plek met een bureau waar ik kan werken. Kun jij dat regelen?”. “Komt in orde,” antwoordt ze. “Ik zorg dat we iets hebben met voldoende ruimte voor ons én voor Sem.”

Angelico knikt goedkeurend en buigt zich weer over zijn aantekeningen. Hij weet dat een stille werkplek cruciaal zal zijn om deze oude moordzaak te ontrafelen.

De volgende middag besluit hij een bezoek te brengen aan zijn moeder, die aan de Zuidzijde Zoom woont. Het oude appartement ruikt naar koffie en boenwas. Aan de wanden hangen schilderijen van oude meesters – stillevens, kerkinterieurs en taferelen uit de Gouden Eeuw – die Angelico al sinds zijn jeugd kent.

“Angelico, wat een verrassing,” zegt zijn moeder terwijl ze hem binnenlaat. “Je ziet er goed uit in die nieuwe jas.”

Angelico glimlacht en gaat op de bank zitten. Hij vertelt haar het hele verhaal: dat hij is benaderd door Don Molline, de secretaris van de

Paus, en dat hij in Rome een vijftien jaar oude moordzaak gaat onderzoeken.

Zijn moeder kijkt hem aan met een mengeling van trots en nieuwsgierigheid. “De Paus, zeg je?” Haar ogen lichten op. “Wat een eer, Angelico.”

Angelico knikt en drinkt nog een slok van de warme koffie die ze hem heeft ingeschonken. Wanneer hij later weer vertrekt, zwaait zijn moeder hem uit bij de deur, haar blik nog steeds glanzend van trots.

Buiten hangt een heldere winterlucht boven Bergen op Zoom. Angelico besluit niet meteen naar zijn kantoor terug te gaan, maar een omweg te maken. Hij wandelt door het Anton van Duinkerkenpark, waar het gras stijf staat van de vorst en kale boomtakken scherp afsteken tegen de grijze lucht. De vijver is gedeeltelijk bevroren, en een paar meeuwen staan onbeweeglijk op het dunne ijs, alsof ze wachten tot de zon weer kracht krijgt.

Het park is stil, op het kraken van zijn voetstappen op het grindpad na. Angelico ademt wolkjes in de ijzige lucht en geniet even van de rust.

Via het park loopt hij richting het station. Daar, bij de kleine kiosk, koopt hij een paar magazines – een historisch tijdschrift, een reismagazine en een enkel misdadblad. Hij bladert er vluchtig in terwijl hij de frisse geur van drukinkt en papier opsnuift.

Met de magazines onder zijn arm verlaat Angelico het station en loopt hij terug door de stille straten van Bergen op Zoom. De winterlucht bijt in zijn wangen en de eerste schemering valt over de stad. Wanneer hij de Lievevrouwestraat inloopt, voelt hij de vertrouwde rust van zijn kantoor al van verre.

Binnen is het stil. Hij hangt zijn jas op, schuift de magazines opzij en gaat weer achter zijn houten bureau zitten. De dossiers van de moord op Piëtro Rossa liggen verspreid zoals hij ze heeft achtergelaten. Hij

pakt er één op, bladert door vergeelde foto's en politieverslagen, en begint nieuwe aantekeningen te maken in zijn notitieboek.

De klok tikt zacht in de achtergrond terwijl Angelico volledig opgaat in de oude zaak. Buiten wordt het donker boven de stad, maar in zijn kleine kantoor brandt een warme bureaulamp. Alleen het krassen van zijn pen doorbreekt de stilte.

HOOFDSTUK II

Het is nog donker in Bergen op Zoom wanneer Saskia op zestien december 2024 om zes uur 's ochtends de Lievevrouwestraat inrijdt. De grote rode Ford Explorer glijdt bijna geruisloos door de stille straat, haar koplampen werpen lange kegels licht over de besneeuwde stoep. Voor het kantoorgebouwtje van Angelico staat hij al te wachten, een grote weekendtas nonchalant over zijn schouder en de twee dozen dossiers naast hem.

Saskia parkeert voor het kantoor. “Goedemorgen, Angelico,” zegt ze met een slaperige maar opgewonden stem wanneer hij de passagiersdeur opent. “Goedemorgen,” zegt hij. “Klaar voor een lange rit?” Angelico knikt instemmend.

Wanneer Angelico zijn tas en de twee dozen dossiers op de achterbank legt, komt Sem, de Duitse Herder van Saskia, al kwispelend vanuit de achterbak richting Angelico. “Hallo Sem, blijf maar lekker in je mand liggen. We hebben een lange weg te gaan”.

“Nou,” zegt Saskia, terwijl Angelico naast haar gaat zitten en zijn gordel omdoet “op naar Rome.”

De stad is nog in diepe rust als de rode Explorer de snelweg opdraait. De lucht is helder; een dunne mist hangt boven de velden. Angelico kijkt zwijgend naar de strepen van de weg die in het zwakke ochtendlicht voorbij schieten. Sem ligt stil in de achterbak, slechts af en toe een zucht.

Na een uur rijden zet Saskia de verwarming hoger en verbreekt de stilte. “Heb je in die dossiers nog iets kunnen vinden? Iets dat ons op weg kan helpen?”

Angelico haalt langzaam zijn schouders op. “Het dossier is summier. Een paar foto's van de plaats delict, oude krantenartikelen en politierapporten met weinig details. De Italiaanse politie lijkt de zaak snel te hebben afgesloten als een moord zonder duidelijke dader. Geen verdachten, geen motief, niks dat opvalt. Alleen dat ze niet het

moordwapen hebben weten te achterhalen. Het is alsof iemand wil dat het allemaal vaag blijft.”

Saskia fronst. “En die journalist, Piëtro Rossa... hij deed toch onderzoek naar iets gevaarlijks?”

“Dat vermoed ik,” antwoordt Angelico, terwijl hij uit het raam tuurt naar het grijze landschap dat langzaam wakker wordt. “Maar nergens staat precies bij waar hij aan werkte. Geen notities, geen kladjes. Alleen een korte vermelding in een rapport dat hij bekendstond om zijn verhalen over corruptie binnen lokale politiek en de kerk. Het voelt alsof er meer achter zit, maar ik kan mijn vinger er nog niet opleggen.”

De kilometers glijden voorbij. De ochtend verandert in een bleke winterdag, en na een paar uur stoppen ze kort bij een tankstation in Noord-Frankrijk. Angelico haalt koffie en croissants, terwijl Saskia Sem uitlaat op een klein grasveldje naast de pomp. Even later vervolgen ze hun reis zuidwaarts.

In de middag wordt het verkeer drukker, en tegen de avond bereiken ze Basel, waar ze inchecken in een eenvoudig hotel aan de rand van de stad. Sem krijgt een plekje op een kleed in de hoek van de kamer. Na een maaltijd in het restaurant van het hotel, met een eenvoudig bord salade en een glas fris, keren ze vroeg terug naar hun kamer. Angelico bladert nog één keer door zijn notitieboek, maar er valt weinig nieuws te ontdekken.

“Het voelt nog steeds alsof we naar Rome rijden met lege handen,” zegt hij zacht. Saskia knikt. “Misschien komen we daar pas echt iets op het spoor.”

De volgende ochtend vertrekken ze vroeg voor de tweede etappe van hun reis. De besneeuwde toppen van de bergen glinsteren in de vroege zon terwijl de Ford Explorer door bergpassen en tunnels slingert. Sem

ligt rustig te slapen, en Angelico kijkt met een mengeling van ongeduld en spanning naar buiten.

“Over twee uur passeren we de Italiaanse grens,” zegt Saskia, terwijl ze haar ogen op de weg houdt. “Dan begint het echte werk,” antwoordt Angelico. Hij voelt het bekende voorgevoel van een zaak die dieper gaat dan wat het dossier laat zien.

Zwijgend naderen ze de eeuwenoude stad. De rit van twee dagen heeft hen dichterbij het mysterie gebracht dat hen is toevertrouwd – en bij een waarheid die al vijftien jaar in de schaduw van Rome sluimert.

De late middagzon werpt een gouden gloed over Rome wanneer de rode Ford Explorer het Sint-Pietersplein oprijdt. De imposante zuilengalerijen van Bernini lijken de bezoekers in een stille omhelzing te ontvangen. Toeristen schuifelen nog over het plein, maar de decemberlucht geeft het geheel een serene, bijna plechtige sfeer.

Voor de trappen van de basiliek staat een man in een donkere, nette jas. Hij zwaait kort als hij de auto ziet naderen. “Dat moet secretaris Molline zijn,” zegt Angelico, terwijl hij zijn blik op de man richt.

Saskia parkeert vlak bij de rand van het plein. Angelico draait zich naar haar toe voordat hij uitstapt. “Luister, Saskia. Rijd jij met Sem alvast door naar het appartement. Ik wil niet dat je hier blijft wachten. Kun jij ook proberen ergens een Vespa te regelen voor mij? Dan hoeft jij niet steeds te rijden als ik afspraken heb.”

Saskia glimlacht en knikt. “Komt goed. Ik regel wel iets bij een verhuurbedrijf. En... succes daarbinnen.”

Angelico pakt zijn schoudertas van de achterbank, werpt een korte blik naar Sem die loom zijn kop optilt, en stapt uit. Hij steekt het plein over en schudt Molline de hand. “Signor Angelico,” zegt de secretaris vriendelijk maar formeel. “Fijn dat u er bent. We gaan naar mijn kantoor.”

Samen verdwijnen ze via een zij-ingang naar binnen, de koelte van het marmeren interieur tegemoet. Het geroezemoes van toeristen verstomt zodra de zware deur achter hen sluit. De echo van voetstappen weerkaatst door de enorme zuilengangen, langs beelden en wandtapijten die eeuwen geschiedenis ademen.

Molline loopt met vaste pas door de basiliek richting een discreet gelegen deur die naar de administratieve vleugel leidt. “Het is een drukke tijd van het jaar,” zegt hij zacht. “Maar sommige zaken... vragen prioriteit. Zeker na wat er gebeurd is.”

Angelico knikt slechts. Zijn ogen glijden langs de heilige relikwieën, terwijl hij voelt dat hier, in de schaduw van de Sint-Pieter, antwoorden verborgen kunnen liggen die al jaren wachten om ontdekt te worden.

Het kantoor van de secretaris is statig, maar sober. Donkere houten panelen, een antieke boekenkast en een groot raam dat uitkijkt op een binnenplaats van Vaticaanstad. Angelico gaat zitten in een zware, leren stoel.

Een jonge bediende verschijnt in de deuropening. “Wenst u iets te gebruiken, signore?” “Een koffie, alstublieft. Voor mijn gast ook,” antwoordt Molline.

Even later staan er twee dampende kopjes op het bureau. Angelico nipt van zijn koffie en haalt een map uit zijn tas. “Secretaris Molline,” begint hij bedachtzaam, “ik heb de dossiers doorgenomen, maar ze zijn... buitengewoon summier. Geen duidelijke verdachten, geen motieven. Maar wat mij nog het meest verbaast: nergens staat vermeld waarmee Piëtro Rossa is vermoord. Geen wapen, geen methode. Alsof dat detail doelbewust ontbreekt.”

Molline zwijgt even, zijn ogen gefixeerd op een denkbeeldig punt op het bureau. Dan zucht hij en pakt de telefoon. “Het is tijd dat iemand u dit persoonlijk uitlegt,” zegt hij. Hij draait een intern nummer, wacht

enkele seconden en spreekt met gedempte stem: “Ja... wilt u alstublieft even naar mijn kantoor komen? Het is dringend.”

Hij legt de hoorn neer en kijkt Angelico ernstig aan. “Signore Angelico... ik kan u deze informatie niet geven. Het gaat om een zeer gevoelige kwestie, die ik niet zonder toestemming mag bespreken.”

Angelico opent zijn mond om iets te zeggen, maar nog voordat hij kan reageren, gaat de deur langzaam open.

In het deuropening verschijnt een oude man in een witte soutane, omringd door een stille, bijna voelbare waardigheid. Het licht van de gang weerkaatst op zijn zilverwitte haren.

Angelico voelt een koude rilling langs zijn rug glijden. “Zijne Heiligheid,” fluistert Molline eerbiedig, terwijl hij opstaat.

De Paus stapt rustig het kantoor binnen, knikt vriendelijk naar Angelico en neemt naast hem plaats tegenover de secretaris.

“Signore Angelico,” zegt hij met een zachte, maar doordringende stem, “ik begrijp dat u vragen heeft over de dood van Piëtro Rossa. En ik vrees dat sommige antwoorden... zwaarder zijn dan u verwacht.” De Paus kijkt bedachtzaam voor zich uit, zijn vingers gevouwen op het tafelblad.

“Signore Angelico,” begint hij langzaam, “het moordwapen... is lang niet bekend geweest. De forensisch patholoog stelde destijds meerdere steekwonden vast bij Piëtro, maar kon niet achterhalen waarmee hij precies was gedood. Geen mes, geen dolk, niets leek te passen bij de vorm en diepte van de wonden. Het was alsof het wapen... niet bestond in onze wereld.”

Angelico leunt iets naar voren, zijn wenkbrauwen gefronst.

“Dus u wist jarenlang niets over het wapen?”

De Paus knikt traag.

“Tot enkele jaren geleden. Tijdens de renovatie van de schatkamer in de Sint-Pietersbasiliek werd een kleine, roestbruine vlek gevonden, diep verborgen onder het voetstuk van de Heilige Lans.”

Angelico's adem stukt even.

“De Heilige Lans? Bedoelt u... het relikwie dat Christus' zijde zou hebben doorboord?” “Precies die,” antwoordt de Paus zacht.

“Aanvankelijk dacht men aan een wonder: een relikwie dat na eeuwen opnieuw bloed liet zien. Maar na discreet DNA-onderzoek kwam de waarheid aan het licht: het bloed was van Piëtro Rossa.”

Angelico voelt een ijzige rilling door zijn rug gaan. “Dus u zegt... dat hij is vermoord met de Heilige Lans?”

De Paus knikt ernstig.

“Dat vermoeden wij. Het verklaart de unieke steekwonden en waarom het wapen nooit geïdentificeerd kon worden. Maar dit betekent ook dat de moordenaar toegang had tot onze meest heilige en strengst beveiligde ruimte. En tot op de dag van vandaag weten wij niet wie dat heeft gedaan.”

De Paus ademt diep in en kijkt Angelico ernstig aan. “Signore Angelico, wat ik u nu vertel, mag slechts bij u en uw assistente bekend zijn. Niemand anders, geen politie en zeker geen pers, mag hiervan weten. De hoofdcommissaris van politie heb ik hier wel over geïnformeerd. Samen hebben wij besloten om dit niet op te nemen in het officieel rapport. ”

Angelico knikt bedachtzaam. “Ik begrijp het, Zijne Heiligheid. Als dit uitlekt, zou het een wereldschandaal veroorzaken.”

“Inderdaad,” zegt de Paus met een bezorgde ondertoon. “Het geloof van miljoenen mensen kan wankelen als men hoort dat een heilig relikwie mogelijk gebruikt is voor een moord. En bovendien zou het

betekenen dat iemand hier, binnen onze eigen muren, deze misdaad heeft begaan.”

Angelico knikt bedachtzaam, maar zijn blik is vastberaden. “Zijne Heiligheid,” zegt hij rustig, “voordat ik ook maar één stap verder zet, wil ik eerst samen met mijn assistente een overzicht maken van hoe wij dit onderzoek zullen uitvoeren. Dat betekent dat ik toegang nodig zal hebben tot alle relevante locaties, archieven en mensen die mogelijk betrokken zijn. Zonder volledige medewerking van het Vaticaan kan ik deze zaak niet oplossen.”

De Paus kijkt naar zijn secretaris en knikt langzaam. “U krijgt alle medewerking die nodig is, signore Angelico. Don Molline zal vanaf nu uw directe aanspreekpunt zijn. Wat u ook nodig heeft, vraag het hem. Hij zal ervoor zorgen dat deuren voor u opengaan.”

Angelico buigt zijn hoofd licht. “Dank u, Zijne Heiligheid. Dat stelt me gerust.” De Paus staat op, waarmee het gesprek ten einde komt. Angelico volgt zijn voorbeeld en schudt eerst de hand van de Paus, daarna die van de secretaris. “Ik zal u zo spoedig mogelijk mijn eerste bevindingen laten weten,” zegt hij terwijl hij de deur van het kantoor opent.

Even later stapt Angelico de avondlucht van het Vaticaan in. De zon is inmiddels aan het zakken en kleurt het Sint-Pietersplein in warme tinten oranje en goud. Het geroezemoes van toeristen klinkt gedempt, alsof de wereld om hem heen trager beweegt. Slechts enkele pelgrims en bezoekers dwalen nog over het plein, onbewust van het zware geheim dat hij nu met zich meedraagt.

Hij ademt diep in en besluit lopend naar het appartement te gaan dat Saskia heeft geregeld, slechts een paar straten verderop. De koelte van de avond en de stille wandeling geven hem de tijd om zijn gedachten te ordenen. Binnenkort zal dit bescheiden appartement het commandocentrum worden van een onderzoek dat het hart van het Vaticaan raakt.

Wanneer Angelico het appartement binnenstapt, wordt hij begroet door een enthousiaste Sem, die kwispelend naar hem toeloopt. Angelico bukt zich om de Duitse herder over zijn kop te aaien, terwijl hij tegen Saskia zegt:

“Het was een enerverend gesprek. Ik heb nu pas een glimp gekregen van wat er werkelijk aan de hand is. De Paus zelf heeft me verteld dat het moordwapen mogelijk de Heilige Lans kan zijn. Maar voorlopig mag dat alleen tussen ons blijven.”

Saskia knikt ernstig en vraagt niets verder. Angelico loopt door naar de woonkamer en kijkt tevreden rond.

“Heb je mijn bureau al ingericht?”

“Ja,” antwoordt Saskia met een lichte glimlach.

Aan de muur boven het bureau hangt een wit schrijfbord. Een portretfoto van het slachtoffer, Piëtro, prijkt in het midden. Ernaast staan de woorden Verdachten en Motieven, voorlopig nog zonder namen. Op het bureau liggen de dossiers van het Vaticaan netjes geordend, met daarnaast Angelico’s opengeklapte laptop, alsof het onderzoek ieder moment kan beginnen.

Angelico knikt goedkeurend. “Perfect, dit wordt onze uitvalsbasis.”

Hij ploft neer op een stoel. “Zullen we pizza bestellen? Ik heb geen energie meer om te koken.”

Saskia belt een pizzeria en even later eten ze zwijgend van de dampende pizza’s, elk in gedachten verzonken over de zaak.

Na het eten trekt Saskia zich samen met Sem terug in hun slaapkamer, terwijl Angelico in een grote, comfortabele stoel bij het raam blijft zitten. Zijn blik dwaalt af naar het plein dat in de verte door de straatlampen wordt verlicht. De stilte, het zachte zoemen van de stad en de vermoeidheid van de lange reis winnen het uiteindelijk van zijn

vastberadenheid. Met de geur van oude stenen en de verre echo van klokken op de achtergrond, valt Angelico in slaap in de stoel.

HOOFDSTUK III

Sem maakt Angelico rond half acht 's ochtends wakker. De Duitse herder duwt met zijn natte neus tegen Angelico's hand, die nog in de grote stoel in de woonkamer ligt. Stijf en met een zucht komt Angelico overeind. Vanuit de keuken klinkt het geluid van tikkende borden en de geur van vers gezette koffie vult de woonkamer.

Saskia staat aan het aanrecht en kijkt even op. "Goedemorgen," zegt ze met een lichte grijns. "Ik dacht dat je wel naar bed zou gaan."

Angelico rekt zich uit en loopt langzaam naar de keuken. "Ja... dat was ook het plan," mompelt hij, "maar de stoel zat te lekker en ik wilde nog even nadenken over de zaak. Blijkbaar dacht mijn lichaam daar anders over."

Na een stevig ontbijt en het opruimen van de vaat, schuiven Angelico en Saskia aan bij het grote witte vel papier dat op tafel ligt. Hierop willen ze hun eerste stappen in het onderzoek vastleggen. Angelico tikt met een pen op het lege vel. "Eerst een gesprek met de politiecommissaris van Rome," zegt hij vastbesloten. "Daarna wil ik de beveiligingschef van het Vaticaan spreken, bisschop Albrix. En als laatste Moeder Overste Rosalie, die het lichaam van Piëtro heeft gevonden."

Terwijl Angelico de namen van zijn gesprekspartners op het grote vel papier noteert, bladert Saskia door de dossiers op zoek naar contactgegevens. "Gevonden," zegt ze even later, terwijl ze een telefoonnummer op een klein briefje schrijft en het aan Angelico overhandigt.

Angelico pakt zijn telefoon en belt het nummer. "Met commissaris Fonta," klinkt een zware stem aan de andere kant van de lijn. "Met Angelico. Ik ben door het Vaticaan aangesteld om de dood van onderzoeksjournalist Piëtro Rossa te onderzoeken. Kunt u mij zo snel mogelijk ontvangen?" Er volgt een korte stilte en dan zegt Fonta: "Over een uur kunt u langskomen."

Angelico knikt tevreden en verbreekt de verbinding. “Saskia,” zegt hij, “wil jij ondertussen afspraken maken met bisschop Albrix en met Moeder Overste Rosalie? Hoe eerder we alle gesprekken hebben ingepland, hoe beter.”

Ze drinken samen nog een laatste kop koffie voordat Angelico zich klaarmaakt voor vertrek. Buiten is de lucht grijs; dikke sneeuwvlokken dwarrelen omlaag. Angelico trekt zijn nieuwe jas dicht, slaat zijn grijze sjaal om en trekt zijn handschoenen aan. Even later broemt hij op zijn rode Vespa door de smalle straten van Rome, op weg naar het hoofdkantoor van politie, dat net buiten het centrum ligt.

Angelico stapt het politiebureau binnen, waar commissaris Fonta al op hem staat te wachten in de marmeren ontvangsthall. Ze schudden elkaar de hand, en Fonta gebaart richting de lift.

“Kom,” zegt hij, “we gaan naar mijn kantoor.”

De lift zoekt naar de twaalfde verdieping, de hoogste etage van het gebouw. Wanneer de deuren opengaan, leidt Fonta Angelico door een korte gang naar een ruim kantoor. Door de hoge ramen strekt de stad Rome zich uit, met in de verte de koepel van de Sint-Pieter die boven de daken uitsteekt.

“Mooi uitzicht,” merkt Angelico op. “Dat is zo,” antwoordt Fonta, “maar helaas helpt het niet bij het oplossen van zaken.”

Ze nemen plaats. Op het bureau van Fonta ligt een dun dossier.

“De politie heeft alles gedaan wat binnen haar macht ligt,” begint Fonta. “We hebben de volledige omgeving doorzocht, maar we vonden niets dat ons dichter bij de dader bracht. We hebben geen concrete aanwijzingen kunnen vinden.”

Hij schuift het dossier naar Angelico.

“Hierin zitten de verklaringen van iedereen die we hebben verhoord. Misschien ziet u iets wat wij gemist hebben.”

Angelico opent zijn tas en schuift het dossier erin.

“Heeft u zelf geen vermoedens? Niemand die u verdacht?” vraagt hij. Fonta frons, leunt achterover in zijn stoel en zegt dan langzaam: “Er is iets vreemds aan de hand. Moeder Overste Rosalie heeft twee verschillende verklaringen afgelegd. En wat Kardinaal Albrix ons later vertelde, strookt niet met haar eerste verklaring. Dat is het enige wat mij dwars blijft zitten.”

Angelico knikt bedachtzaam en maakt een korte aantekening in zijn notitieboek.

Angelico leunt iets naar voren. “Kan ik ook spreken met de rechercheur die als eerste ter plaatse was bij de moord?”

Fonta knikt en pakt de telefoon. Wanneer hij de informatie heeft die hij nodig had, zegt hij: “Rechercheur Mineur is op dit moment op kantoor. Hij wacht u beneden op. Hij is de rechercheur die de zaak heeft overgenomen van Marino. Hij is twee jaar geleden met pensioen gegaan en helaas een jaar later overleden”

Angelico staat op en schudt Fonta de hand. “Dank u voor uw tijd, commissaris.” “Succes met uw onderzoek, Angelico. En... wees voorzichtig.”

Met de lift daalt Angelico af naar de begane grond. Het zoemen van de lift en de doffe tikken van de tellers vullen de stilte. Beneden stapt hij de gang in en ziet door een openstaande deur een man gebogen zitten over een dossier. Het kleine naambordje naast de deur bevestigt: Rechercheur Mineur.

Angelico klopt op de deurpost. “Goedemorgen, rechercheur.”

Mineur schrikt, kijkt op, en knikt dan. “Ah... u moet signore Angelico zijn. Neemt u plaats.”

Angelico schuift een stoel naar achter en neemt plaats bij het bureau, waarop verspreid aantekeningen en foto's liggen. “Ik wil u graag een

paar vragen stellen,” begint hij. “Wat viel Marino op toen hij het lichaam van Piëtro voor het eerst aantrof?”

Mineur kijkt Angelico vragend aan. “Wat bedoelt u precies?”

“Ik wil weten wat Marino aantrof toen hij voor het eerst bij het lichaam van Piëtro Rossa kwam,” verduidelijkt Angelico.

Mineur knikt langzaam en leunt achterover in zijn stoel met het dossier met aantekeningen van Marino in zijn hand. “Het telefoontje kwam binnen op 21 december, om precies 21.15 uur,” begint hij. “Kardinaal Albrix was degene die belde. Toen hij met een paar collega’s arriveerde, stonden de Kardinaal en Moeder Overste Rosalie bij het lichaam. Zij was degene die Rossa had gevonden en had direct de Kardinaal erbij geroepen.”

Hij pauzeert even en gaat verder: “Het lichaam was nog warm. Op zijn jas zaten twee grote bloedvlekken. Maar er lag in de hele ruimte geen enkel wapen. Niets dat als moordwapen kon dienen.”

“De beveiligingscamera’s buiten hebben ze gecontroleerd,” vervolgt Mineur, terwijl hij door het dossier bladert. “Daarop was niets te zien dat ons verder kon helpen. De camera’s in het gebouw deden het die avond niet. Ze waren een update aan het uitvoeren op het camerasysteem.”

Angelico knikt langzaam. “Dus er is geen enkele visuele bevestiging van wie er binnen is geweest?”

“Precies,” bevestigt Mineur. “Marino en zijn collega’s hebben iedereen gesproken die die avond in de buurt was: Kardinaal Albrix, Moeder Overste Rosalie, de Paus zelf en verschillende leden van de Zwitserse Garde. Niemand had iets verdachts opgemerkt. Maar er is één detail dat deze zaak nog raadselachtiger maakt.”

Angelico kijkt op. “En dat is?”

“De forensisch patholoog kon niet vaststellen met wat voor wapen Piëtro is gestoken,” zegt Mineur met een frons. “Er zijn wel steekwonden, maar geen enkel mes, zwaard of ander object lijkt ermee te kloppen. Alsof het wapen... niet bestaat.”

Angelico leunt iets naar voren.

“Rechercheur, commissaris Fonta vertelde me dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen. Vooral tussen Kardinaal Albrix en Moeder Overste Rosalie. Staat daar iets over in de aantekeningen van Marino?”

Mineur zucht en begint weer te lezen in het dossier.

“Ja, dat klopt. In de eerste verklaring van Moeder Overste Rosalie zei ze dat ze Piëtro alleen aantrof, liggend voor de Heilige Stoel in de basiliek. Ze had hem gevonden toen ze, zoals ze zelf zei, ‘toevallig’ een ronde deed in de kerk. In haar tweede verklaring gaf ze ineens aan dat ze eerst nog in de kloostergang was geweest, en pas na enkele minuten Albrix erbij had geroepen.”

“En de Kardinaal?” vraagt Angelico.

“Die beweert dat hij Rosalie meteen hoorde gillen en dat hij vrijwel direct ter plaatse was. Maar als dat waar is, had ze hem nooit later kunnen roepen zoals ze in haar tweede verklaring zei. Eén van de twee liegt, of ze verzwijgen iets.”

Angelico knikt langzaam. “En er zijn geen andere getuigen?”

“Geen directe getuigen van het moment dat Piëtro is gestorven,” antwoordt Mineur. “Alleen een lid van de Zwitserse Garde zei dat hij een zachte klap had gehoord, maar hij kon niet zeggen waar die vandaan kwam. Verder: heeft niemand iets gehoord of gezien.”

Angelico heeft genoeg gehoord. Hij staat op, schudt Mineur de hand en bedankt hem voor inzage die hij heeft gekregen in het werkdossier over de moord.

Met een bedachtzame blik loopt hij door de gangen van het politiebureau. Buiten trekt hij zijn jas en sjaal stevig aan; de koude wind blaast vlokken natte sneeuw in zijn gezicht. Bij zijn rode Vespa pakt hij zijn telefoon en belt Saskia.

“Ben je in het appartement?” vraagt hij.

“Bijna,” antwoordt Saskia. “Ik loop met Sem net over het Sint-Pietersplein, we zijn onderweg terug naar het appartement.”

“Mooi, ik kom eraan,” zegt Angelico.

Ongeveer een kwartier later stapt hij het warme appartement binnen. Sem komt kwispelend op hem af, terwijl Saskia net haar jas ophangt. Het is inmiddels drie uur in de middag.

“Ik heb nieuws,” zegt Saskia terwijl ze naar de eettafel loopt, waar een briefje met notities ligt. “Ik heb een afspraak kunnen regelen met Kardinaal Albrix voor morgenmiddag om twee uur, in de pastorie van Santa Maria Maggiore. Moeder Overste Rosalie is daar dan ook aanwezig.”

“Goed werk,” reageert Angelico terwijl hij zijn sjaal afdoet. “Maar ik wil ze wel apart spreken. Hun verklaringen kloppen niet helemaal, en zo kan ik beter peilen wie de waarheid vertelt.”

Hij kijkt naar het bord met foto's en aantekeningen boven zijn bureau. De zaak lijkt met de minuut ingewikkelder te worden.

De schemering valt over Rome. Vanuit het appartement zien Angelico en Saskia de straatlantaarns één voor één aangaan, terwijl de sneeuw zachtjes langs de ramen valt. Sem ligt tevreden op zijn kussen bij de verwarming, maar zijn oren bewegen alert mee met elk geluid in de kamer.

Angelico zit aan het bureau, een pen in zijn hand. “We moeten heel precies zijn in de vragen die we morgen stellen,” zegt hij

bedachtzaam. “Als Albrix en Rosalie ons iets proberen te verzwijgen, moeten we dat meteen merken.”

Saskia schenkt een kop dampende thee in en schuift hem naar Angelico. Ze zegt niets, maar houdt haar notitieblok bij de hand, klaar om aantekeningen te maken als Angelico iets opnoemt.

“Eerst,” begint Angelico, terwijl hij een lijst maakt, “wil ik van Albrix weten waarom hij direct de politie heeft gebeld en niet eerst de beveiliging van het Vaticaan. Daarna moet ik uitzoeken waarom zijn verklaring niet klopt met die van Moeder Overste Rosalie.”

Hij staat op, loopt naar het grote witte bord boven het bureau en tekent pijlen tussen namen en locaties: Albrix, Rosalie, het Sint-Pietersplein en een grote cirkel rond de Heilige Stoel, waar Piëtro's lichaam lag.

Sem tilt slaperig zijn kop op als Angelico voor zich uit mompelt: “Iemand vertelt niet de waarheid.”

Op dat moment gaat Angelico's telefoon. Een onbekend nummer licht op het scherm. Aarzelend neemt hij op.

Aan de andere kant klinkt een verwrongen, haast metalen stem: "Je moet ophouden met het onderzoek. Als je doorgaat, kan het slecht voor je aflopen."

Angelico verstijft, zijn ogen gefixeerd op het witte bord boven zijn bureau. Voordat Angelico kan reageren is het telefoongesprek voorbij.

Saskia kijkt Angelico aan en vraagt wat de beller zei. Angelico vertelt het haar. Om Angelico tot rust te krijgen, zet Saskia een nieuwe kop thee voor hem neer. “Is het niet beter dat we de politie bellen?” vraagt ze bezorgd.

Angelico weegt haar woorden af en schudt dan langzaam zijn hoofd. “Nog niet... nog niet op dit moment.” Hij haalt diep adem. “Maar ik wil wel dat jij morgen met Sem meegaat naar Santa Maria Maggiore en dat jullie buiten op mij wachten.”

De klok in de woonkamer slaat twaalf. Saskia neemt Sem mee naar haar kamer, terwijl Angelico alleen achterblijft. Hij staart naar zijn aantekeningen, pakt zijn pen en schrijft langzaam op:

‘Waarom zei Fonta dat ik voorzichtig moest zijn?’

De kamer is stil, op het zachte snurken van Sem in de verte na. Angelico leunt achterover in zijn stoel, terwijl de dreiging van de stem nog nazingt in zijn hoofd.

HOOFDSTUK IV

Angelico staat om acht uur naast zijn bed. In de woonkamer hoort hij Saskia tegen Sem praten.

“Blijf nou eens stilzitten, je moet de band om,” zegt ze. Angelico moet erom lachen en loopt door naar de badkamer. Nadat hij heeft gedoucht en zich heeft aangekleed, loopt hij de huiskamer in. Saskia is inmiddels met Sem gaan wandelen.

Hij schenkt zichzelf een kop koffie in uit de kan die op de eettafel staat en loopt naar het bord boven zijn bureau. Met de warme kop in zijn hand staart hij naar de foto van Piëtro. Naast de foto staan de kolommen met ‘Verdachten’ en ‘Motieven’, nog altijd leeg. Hij is verzonken in gedachten over hoe hij de gesprekken van vanmiddag zal aanpakken.

Dan gaat de deur open. Saskia komt binnen met een zak broodjes en wat vleeswaren, terwijl Sem vrolijk kwispelend achter haar aan loopt.

Saskia zet de broodjes op tafel en pakt borden uit de kast. Angelico schenkt haar ook een kop koffie in. Samen ontbijten ze in stilte. Alleen het zachte geluid van Sem, die met zijn brokjes bezig is, doorbreekt af en toe de rust.

Na het ontbijt ruimt Saskia de tafel af, terwijl Angelico nog één keer zijn aantekeningen doorneemt. Hij besluit zijn tas alvast klaar te maken met het dossier van Fonta, een schrijfblok en een pen. Ook controleert hij of zijn telefoon volledig is opgeladen.

Wanneer Saskia terugkomt uit de keuken, trekt ze haar jas aan en klikt Sem’s riem vast. “We gaan eerst nog even een rondje lopen voordat we straks naar de pastorie moeten,” zegt ze.

Angelico knikt, pakt zijn jas en sjaal, en kijkt naar buiten. De lucht is grijs en zwaar, en het Sint-Pietersplein lijkt in de verte in een lichte nevel te verdwijnen. Het voelt alsof de stad zelf het mysterie van Piëtro Rossa in zich verbergt.

Wanneer Saskia terug is, vertrekken Angelico, Saskia en Sem meteen richting Santa Maria Maggiore. Angelico draagt zijn tas losjes over zijn schouder, terwijl Sem rustig tussen hen in loopt, zijn kop alert heen en weer bewegend.

“Wil jij de omgeving een beetje verkennen terwijl ik de kerk als toerist bezoek?” vraagt Angelico. Saskia knikt. “Prima. Zullen we hier over een uur weer afspreken?” “Afgesproken,” zegt Angelico, en hij geeft Sem nog een aai over zijn kop voordat hij naar binnen loopt.

In de basiliek vertraagt Angelico zijn pas. Het is er druk met toeristen; het geroezemoes en het klikken van camera's vullen de hoge ruimte. Toch weet de kerk haar serene sfeer te behouden. Angelico laat zijn blik glijden over de beelden, de hoge pilaren en de gouden mozaïeken die zacht glanzen in het gefilterde licht. Elke voetstap weergalmt, ondanks de drukte, nog steeds in de uitgestrekte ruimte.

Buiten wandelt Saskia met Sem rondom het imposante gebouw. Af en toe neemt ze plaats op een bankje, terwijl haar ogen het plein en de omliggende straten aftasten. Toeristen maken foto's, een enkele scooter rijdt voorbij, maar alles lijkt vredig.

Na een uur, het is inmiddels half twee, ontmoeten Angelico, Saskia en Sem elkaar weer bij de ingang van de basiliek.

Angelico en Saskia lopen met Sem naar de pastorie naast de Santa Maria Maggiore. Voor de ingang blijft Angelico staan, pakt een fotocamera uit zijn tas en geeft die aan Saskia. “Alles wat je niet vertrouwt, moet je fotograferen,” zegt hij.

Saskia knikt. Terwijl Angelico richting de voordeur loopt, maakt zij met Sem een ronde om de pastorie en de omliggende straten.

Angelico belt aan. Een bediende opent de zware houten deur. “Kardinaal Albrix verwacht me,” zegt Angelico, terwijl hij zijn visitekaartje overhandigt.

De bediende knikt en vraagt beleefd of hij zijn jas mag aannemen. Angelico ontdoet zich van zijn jas en sjaal en volgt hem de hal in.

De pastorie ademt rijkdom: marmeren vloeren glanzen onder het zachte licht, en langs de wanden hangen zware schilderijen in vergulde lijsten. De bediende verdwijnt door een zijdeur, maar al snel verschijnt Kardinaal Albrix via een andere deur. “Meneer Angelico,” zegt hij met een lichte buiging. “Wilt u mij volgen?”

Ze lopen de brede marmeren trap op. Hun voetstappen klinken hol in het hoge trappenhuis. Op de eerste verdieping slaat Albrix linksaf en opent een zware, bewerkte houten deur. In de kamer daarachter zit Moeder Overste Rosalie al aan een imposante conferentietafel van donker hout, haar handen gevouwen voor zich op tafel. Ze knikt kort wanneer Angelico binnenkomt.

Een bediende komt de kamer binnen met een zilveren dienblad, waarop een koffiekkan, een theepot en een paar kopjes staan. Nadat hij op verzoek van de gasten heeft ingeschonken, verdwijnt hij weer geruisloos.

Kardinaal Albrix vouwt zijn handen op tafel en kijkt Angelico strak aan. “Ik begrijp iets niet,” begint hij. “Commissaris Fonta liet weten dat hij het dossier zou sluiten. En nu bent u hier om de moord opnieuw te onderzoeken?”

Angelico knikt kalm. “Hoogstpersoonlijk heeft de Paus mij gevraagd om de zaak opnieuw onder de loep te nemen.”

De Kardinaal gromt zachtjes, nauwelijks hoorbaar. Aan de overkant van de tafel zit Moeder Overste Rosalie, haar vingers friemelend in elkaar. Angelico ziet hoe haar blik onrustig heen en weer schiet.

“Graag wil ik u afzonderlijk van elkaar spreken,” zegt Angelico. “Zo kan ik het onderzoek zo objectief mogelijk houden.”

Rosalie kijkt met grote, angstige ogen naar Kardinaal Albrix. “Zoals u wilt,” reageert hij na een korte stilte. “Wie wilt u eerst spreken?”

“Moeder Overste Rosalie,” antwoordt Angelico.

Albrix staat op, schuift zijn stoel rustig naar achteren en verlaat de kamer zonder iets te zeggen. De zware deur valt zacht dicht.

Angelico richt zich nu volledig op Rosalie. Ze blijft met haar handen frummelen, haar schouders gespannen. “Werkt u niet meer in het Vaticaan?” vraagt hij.

Rosalie slikt hoorbaar en schudt haar hoofd. “Nee... ik werk al vijftien jaar niet meer in het Vaticaan. Enkele weken na de moord... ben ik overgeplaatst naar Santa Maria Maggiore.”

“Waarom bent u weggegaan?” vraagt Angelico rustig. Zijn stem is kalm, maar zijn ogen speuren naar elk teken van aarzeling.

“Ik kon er niet meer zijn,” zegt ze met gebroken stem. “Na wat er met Piëtro is gebeurd... overal waar ik liep, zag ik hem weer voor me liggen. En sommige kardinalen... ze keken me aan alsof ik schuld had.”

Angelico knikt langzaam. “U heeft het lichaam gevonden, nietwaar?”

Rosalie’s vingers klemmen zich om elkaar. “Ja... ik kwam die avond de schatkamer binnen om een kleed te halen voor de avondmis. Toen... lag hij daar. Op de grond, voor de heilige stoel... er was zoveel bloed...”

Angelico leunt iets naar voren. “U heeft destijds twee verschillende verklaringen afgelegd. Kunt u mij uitleggen waarom?”

Rosalie kijkt naar haar trillende handen. “De eerste keer... durfde ik de hele waarheid niet te vertellen,” fluistert ze. “Ik was bang.”

“Bang waarvoor?” vraagt Angelico zacht.

Haar blik schiet naar de deur, alsof ze verwacht dat Albrix ieder moment binnenkomt. “Bang dat iemand mij hetzelfde zou aandoen als Piëtro.”

Angelico voelt een koude rilling over zijn rug. “Wie zou dat doen, zuster? Wie maakte u zo bang?”

Er valt een lange stilte. Dan zegt ze, bijna onhoorbaar: “Ik... ik zag iemand wegrennen vanuit de schatkamer. Maar... ik zag alleen wat hij aanhad. Zijn gezicht... dat heb ik nooit gezien.”

Rosalie ademt zwaar uit, haar handen nog steeds verstrengeld in elkaar.

“Het was... een lange zwarte jas,” fluistert ze. “Zo’n jas die net boven de enkels valt. En ik zag iets glinsteren, alsof er een ketting onderuit stak toen hij rende.”

“Een ketting?” Angelico’s stem blijft beheerst, maar zijn hartslag versnelt.

“Ja... een zilveren ketting, heel kort. Meer kan ik niet zeggen. Hij verdween richting de zijgang van de schatkamer, en toen hoorde ik alleen nog zijn voetstappen wegsterven.”

Angelico noteert langzaam elk detail, zijn ogen onafgebroken op Rosalie gericht. “U heeft dit nooit verteld aan commissaris Fonta of aan de rechercheur?” Rosalie schudt heftig haar hoofd.

“Nee... ik was te bang. Ik heb het aan niemand durven vertellen. Iedereen zei dat de camera’s die avond en nacht niet werkten, alsof dat toeval was. Maar ik wist... als ik te veel zou zeggen, dan was ik de volgende.”

Angelico schenkt een glas water in en schuift het naar Rosalie. “Kunt u nog wat vragen beantwoorden, of wilt u liever op een later moment verder praten?” vraagt hij rustig.

Rosalie neemt het glas aan, haar handen trillen licht. “Ik... ik ben moe,” zegt ze zacht. “Ik wil eerst even rusten.”

Angelico knikt begrijpend. “Laten we morgenochtend verder praten. We spreken af bij de Trevifontein, om half elf.”

Rosalie knikt langzaam. Zonder nog iets te zeggen staat ze op en verlaat de kamer. Haar voetstappen sterven weg in de marmeren hal.

Angelico blijft een moment alleen achter, luistert naar de stilte en voelt hoe de spanning van het gesprek nog in de lucht hangt. Dan besluit hij Kardinaal Albrix op te zoeken. Hij daalt de brede trap af en loopt door de glanzende gang, waar de geur van oud hout hangt.

Beneden vindt hij Albrix in een statig kantoor, gezeten achter een zwaar eiken bureau. Het licht van een bureaulamp werpt scherpe schaduwen over de vele boeken en documenten die verspreid liggen. De Kardinaal kijkt op als Angelico binnenstapt.

“Meneer Angelico,” zegt Albrix met een lichte frons, “heeft zuster Rosalie u kunnen helpen?”

“Een beetje,” antwoordt Angelico, terwijl hij tegenover de Kardinaal plaatsneemt. “Maar ik heb nog veel vragen. U begrijpt dat ik dit onderzoek niet licht opvat.”

Albrix vouwt zijn handen voor zich op het bureau. Het zachte schuren van zijn ringen over het hout klinkt bijna onheilspellend. “Ik begrijp dat u uw werk moet doen,” zegt hij langzaam. “Maar ik blijf me afvragen waarom de Paus dit na vijftien jaar opnieuw wil laten onderzoeken. Commissaris Fonta heeft destijds alles uitgezocht, en het dossier is pas recent officieel gesloten.”

Angelico knikt. “De Paus wil dat ik alle losse eindjes bekijk. De omstandigheden rond de dood van Piëtro Rossa laten nog steeds vragen open.”

Een stilte valt. Alleen het tikken van de antieke klok aan de muur vult de kamer, alsof de tijd zelf hun gesprek afluistert.

“Waar was u die avond, Kardinaal?” vraagt Angelico plots.

Albrix trekt een wenkbrauw op. “Ik? Ik was in mijn privévertrekken, vlakbij de bibliotheek. Pas toen Moeder Overste Rosalie mij riep, ben ik naar de troonzaal gegaan. Daar lag hij...” Zijn stem zakt weg, bijna fluisterend. “Voor de Heilige Stoel. Alsof hij in zijn laatste ogenblikken nog bescherming zocht.”

“Heeft u iemand horen of zien wegrennen?”

“Nee,” antwoordt Albrix beslist. “Ik hoorde pas voetstappen toen de Zwitserse Garde arriveerde. Maar in die gangen weerkaatst elk geluid. Je weet nooit precies waar het vandaan komt.”

Angelico bestudeert het gezicht van de Kardinaal, op zoek naar een spoor van twijfel. “U was één van de eersten die het lichaam zag. Viel u iets op dat misschien over het hoofd is gezien?”

Albrix kijkt even naar de stapel papieren op zijn bureau en ademt diep uit. “Alleen dat er geen wapen lag. Dat vond ik het meest verontrustend. Alsof de moordenaar exact wist hoe hij alle sporen moest wissen.”

Angelico schrijft langzaam mee, zijn pen krassend over het papier. “Dank u, Kardinaal. Uw medewerking is belangrijk. Misschien kom ik later nog bij u terug met vragen.”

Albrix knikt langzaam, zijn blik plots hard. “Ik hoop dat u antwoorden vindt, signore Angelico. Maar wees voorzichtig... sommige geheimen van het Vaticaan laten zich niet ongestraft aanraken.”

Wanneer Angelico de zware deur van de pastorie achter zich sluit, slaat de frisse buitenlucht hem tegemoet. Het rumoer van toeristen op het plein vormt een scherp contrast met de verstikkende stilte van de gesprekken binnen.

Saskia zit op een bankje aan de overkant van de straat, Sem naast haar met zijn kop op haar knie. Zodra ze Angelico ziet, staat ze op en steekt een hand op. “En?” vraagt ze zacht wanneer hij dichterbij komt. “Heeft het iets opgeleverd?”

Angelico haalt langzaam adem en laat zijn blik over het plein glijden. De façade van de Santa Maria Maggiore baadt in een bleek winterlicht, terwijl duiven opvliegen van het trappenbordes. “Ja,” zegt hij uiteindelijk. “Maar ook nieuwe vragen.”

Ze lopen samen weg, Sem kwispelt vrolijk en snuffelt langs de rand van het trottoir. Angelico voelt de spanning langzaam uit zijn schouders glijden, maar in zijn hoofd draaien nog altijd de woorden van Rosalie en Albrix rond. “Heb je nog foto’s hoeven maken?” vraagt hij. Saskia knikt. “Ja. Ik laat ze straks in het appartement wel zien.”

Even verderop stopt een toeristenbus en laat een groep mensen uitstappen. Hun stemmen galmen over het plein. Angelico werpt een korte blik achterom naar de pastorie; de ramen zijn donker, alsof het gebouw zijn geheimen stevig bewaakt.

“Morgenochtend moeten we bij de Trevifontein zijn,” zegt hij. “Rosalie wil daar verder praten.” Saskia knikt. “Dan moeten we goed opletten dat niemand ons volgt.” Angelico kijkt haar verbaasd aan.

“In het appartement vertel ik het je wel,” zegt Saskia.

Het appartement is behaaglijk warm wanneer Angelico de deur achter zich sluit. Sem schudt de kou uit zijn vacht en springt meteen op zijn kleed. Saskia zet haar tas op tafel en haalt de camera tevoorschijn. “Kijk,” zegt ze terwijl ze de foto’s doorloopt. Angelico gaat naast haar zitten en buigt zich over het scherm. De eerste foto toont een zijstraat naast de pastorie. “Hier liep een man al een tijdje te dralen,” zegt Saskia. “Hij rookte een sigaret en keek voortdurend naar de ingang.” Op de volgende foto is dezelfde man te zien, iets verder van de kerk. Zijn donkere jas en pet maken zijn gezicht moeilijk te

onderscheiden. “En dit is een tweede man,” gaat Saskia verder. Ze toont een foto van iemand die net een bocht omslaat, maar duidelijk iets aan zijn oor houdt. “Hij belde,” zegt Angelico. “Ja, en vlak daarna verdween hij uit mijn zicht. Maar even later zag ik de eerste man weglopen, alsof ze een seintje kregen.” Angelico voelt een koude rilling over zijn rug. “Je denkt dat ze ons in de gaten hielden?” Saskia knikt langzaam. “Ik kan het niet bewijzen, maar het voelde niet goed. En toen jij binnen was, heb ik iemand bij het zijhek van de pastorie zien staan. Hij deed niets, maar... hij keek gewoon. Té lang.” Angelico leunt achterover, zijn handen om een mok koffie die hij nauwelijks voelt. Buiten klinkt het verre geluid van een sirene, maar binnen is het stil. “Dan moeten we morgenochtend extra voorzichtig zijn,” zegt hij tenslotte.

Na hun eenvoudige avondmaal, waarbij het gesprek nauwelijks van de gebeurtenissen van de dag afdwaalt, zet Angelico zijn laptop op tafel. Terwijl hij typt, tikken af en toe de toetsen zacht in de stille kamer. Hij zet zorgvuldig de bevindingen van Rosalie en Kardinaal Albrix op papier: haar angst, de ketting, de zwarte jas, zijn eigen indrukken van het gesprek.

Daarna bladert hij nog door een paar van de oude dossiers van Fonta. De vergeelde documenten ruiken muf en doen hem denken aan afgesloten kamers en geheimen die nooit bedoeld waren om opnieuw geopend te worden.

Saskia trekt haar jas weer aan en gaat met Sem een laatste ronde lopen door de koele avondlucht. Wanneer ze terugkomen, geeuwt ze breed en zegt dat ze naar bed gaat. Sem springt tevreden op zijn kleed, rolt zich op en sluit zijn ogen.

De klok wijst elf uur als Angelico het bureau opruimt. Hij pakt een magazine uit de kast, meer uit gewoonte dan uit interesse, en begeeft zich naar zijn kamer. Het appartement is stil; alleen het zachte suizen van de wind door de straat dringt van buiten naar binnen.

HOOFDSTUK V

De geur van vers gezette koffie vult het appartement terwijl het ochtendlicht zacht door de halfopen gordijnen valt. Angelico zit aan de ontbijttafel, zijn vingers losjes om een kop espresso gevouwen. Aan de overkant smeert Saskia met routine een stuk brood.

“Zou jij een afspraak willen maken met de secretaris van de Paus?” vraagt Angelico, zijn stem nog wat schor van de slaap.

Saskia knikt en pakt haar notitieboekje. “Ik zet het erop,” zegt ze, terwijl ze de pen over het papier laat glijden.

Angelico neemt een slok koffie en werpt een blik op de klok boven het aanrecht. “We moeten om tien uur weg. Rosalie wacht bij de Trevifontein.”

“Ik ben benieuwd of ze durft te vertellen wat ze gisteren nog voor zich hield,” zegt Saskia terwijl ze haar kop thee optilt.

“Ze weet meer,” antwoordt Angelico. “Je ziet het in haar ogen.”

Saskia schuift haar stoel naar achteren en loopt naar het raam. “Ik heb trouwens een auto geregeld. Een kleine rode Fiat. Niet veel bijzonders, maar snel genoeg om door het verkeer van Rome te laveren.”

Angelico glimlacht. “Subtiel. Daar hou ik van.”

Buiten begint de stad tot leven te komen: scooters razen voorbij, een straatverkoper opent zijn kraam, en de klokken van een nabije kerk slaan het halve uur.

Om klokslag tien uur stappen Angelico, Saskia en Sem het appartement uit. De ochtendzon werpt een goudgele gloed over de daken van Rome, terwijl de stad al gonst van activiteit. In de kleine rode Fiat die Saskia heeft gehuurd, rijden ze soepel door de smalle straten richting het centrum.

Vijf minuten voor half elf zit Angelico op de rand van de Trevifontein. Hij tuurt over het water, waarin muntjes schitteren tussen de golvende sculpturen. Om hem heen krioelt het van de toeristen. Gelach, geklik van camera's en geroezemoes vormen een bijna geruststellend decor. Maar Angelico blijft alert.

Saskia loopt met Sem een rondje rond het plein. De spiegelreflexcamera hangt nonchalant om haar nek, precies zoals een toerist eruit zou zien. Toch is haar blik scherp, speurend naar ongewone bewegingen, naar gezichten die te lang blijven hangen, naar blikken die afwijken.

Om tien over half elf verschijnt Rosalie uit een smalle zijstraat. Ze loopt haastig, haar ogen schieten alle kanten op. Zodra ze Angelico ziet, versnelt ze haar pas.

“We moeten verder lopen,” zegt ze zacht, nauwelijks buiten adem. “Ik vertrouw het hier niet.”

Angelico knikt zonder aarzeling. Samen slaan ze een hoek om en lopen een straatje in waar een kleine koffiecorner opdoemt, verstopt tussen twee winkeltjes. Binnen ruikt het naar versgebakken cornetti en gemalen bonen. Ze nemen plaats aan een tafeltje achterin.

Saskia en Sem blijven buiten. Saskia zet zich met haar camera op een strategische plek, Sem aan haar zijde. Terwijl ze over het display tuurt, hoort ze plots het scherpe gegrom van een motor. Een grote zwarte auto komt met hoge snelheid de straat ingereden – té snel voor deze wijk.

Ze voelt haar hart versnellen. De wagen mindert geen vaart en lijkt recht op de koffiecorner af te sturen. Zonder aarzelen pakt ze haar telefoon en belt Angelico.

“Angelico,” zegt ze gehaast, “er komt een zwarte auto aan. Hard. Richting jullie. Pas op.”

In één vloeiende beweging staat Angelico op. Zijn ogen schieten naar het raam – net op tijd om de zwarte wagen met veel te hoge snelheid de hoek te zien omkomen. Rosalie deinst achteruit, geschrokken van zijn plotselinge reactie.

“Wat is er?” vraagt ze met gesmoorde stem.

“We moeten weg. Nu,” zegt Angelico vastberaden. Hij pakt haar arm, niet ruw maar resoluut, en trekt haar mee naar de achterdeur van de koffiecokner.

Buiten klinkt het schrapende gegil van banden. De auto komt piepend tot stilstand. Een portier zwaait open, maar Angelico en Rosalie verdwijnen al in de smalle gang achterin, richting de keuken.

De barista roept iets in het Italiaans, verstoord, maar Angelico zegt snel: “Polizia, urgente,” en wijst naar de achteruitgang. De barista knikt, zonder vragen, en wijst hen op een deur die uitkomt in een steegje vol afvalcontainers.

Buiten ademt Rosalie zwaar. Haar ogen staan wijd open van angst.

“Wat willen ze van me?” fluistert ze.

“Dat is wat ik probeer te achterhalen,” zegt Angelico, terwijl hij haar rustig maar doortastend verder leidt. “Eerst moeten we zorgen dat jij veilig blijft.”

Aan de overkant van de straat houdt Saskia de koffiecokner scherp in de gaten. Ze ziet hoe de passagier van de zwarte auto op het punt staat naar binnen te stormen. In een flits maakt ze een reeks foto’s, doet alsof ze toeristen vastlegt. Sem gromt zachtjes, gespannen.

De man kijkt kort om zich heen, lijkt iets te overwegen, en stapt dan weer in. De auto rijdt kalm weg, alsof er niets is gebeurd.

Saskia belt Angelico opnieuw.

“Ze zijn weg. Hebben jullie het gehaald?”

“Achterdeur. We zijn onderweg naar jullie. Blijf uit het zicht. Ik wil niet dat ze weten dat jij ons volgt.”

“Begrepen. Ik loop met Sem naar de Via della Dataria. Daar is het rustiger.”

“Perfect. Over vijf minuten zijn we daar.”

Angelico kijkt naar Rosalie. “Gaat het?”

Ze knikt, maar haar gezicht is lijkleek.

“Ze willen niet dat ik praat.”

“Nee,” zegt Angelico. “En dat betekent dat je iets weet wat hen als dader zou kunnen onthullen.”

In een afgelegen hoek van het stadspark bij de Via della Dataria ontmoeten Angelico, Rosalie, Saskia en Sem elkaar weer. Terwijl ze elkaar begroeten, dwarrelen de eerste fijne sneeuwvlokken omlaag – zeldzaam voor Rome, en daardoor des te opvallender. De stad lijkt even stil te vallen onder het onverwachte wintergordijn.

Angelico en Rosalie nemen plaats op een houten bankje, dat vochtig is van de koude lucht. Sem snuffelt in het gras, zijn vacht wit gespikkeld, terwijl Saskia langzaam een rondje maakt, haar camera losjes om haar nek alsof ze gewoon een toerist is.

“Bent u zeker dat u verder niets heeft gezien van de persoon die uit de schatkamer kwam?” vraagt Angelico, terwijl hij zijn notitieboekje opent en een sneeuwvlok van de bladzijde tikt.

Rosalie schudt haar hoofd. “Nee... alleen die jas. Lang, tot bijna op de enkels. Maar nu ik eraan terugdenk... het leek alsof hij veel te groot was voor hem. Alsof hij in die jas verdween.”

Angelico noteert het zorgvuldig, zijn pen krassend op het papier. “En was er verder niemand in de troonzaal of in de Sint-Pieter? Iemand die u is bijgebleven?”

Rosalie denkt even na, haar blik dwalend naar de hemel waar de sneeuwvlokken langzaam neerdalen. “Nee... niemand in de zaal zelf. Alleen de vier mannen van de Zwitserse Garde bij de hoofdingang van de basiliek. Ze stonden daar, stil, als beelden.”

Ze aarzelt.

“Wat is er?” vraagt Angelico.

“Er liep een pastor langs me heen, vlak voordat ik de troonzaal binnenging. Ik kende hem niet. Donker haar, een iets gebogen houding. Hij zei iets, maar keek me niet echt aan. En toen was hij weg.”

Angelico kijkt op, zijn blik scherp. “En u weet zeker dat u hem niet eerder heeft gezien?”

“Heel zeker,” zegt Rosalie zacht. “In het Vaticaan zie je steeds dezelfde gezichten. Maar deze man... hij hoorde er niet bij.”

Angelico knikt. In de stilte die volgt dwarrelt de sneeuw ongestoord verder. Saskia werpt af en toe een blik in hun richting, haar hand op Sem” rug, die gespannen vooruit kijkt.

Angelico kijkt Rosalie doordringend aan, zijn pen stil hangend boven het notitieboekje.

“Weet u wat voor onderzoek Piëtro Rossa deed in het Vaticaan?” vraagt hij.

Rosalie schudt langzaam haar hoofd. “Er werd helemaal geen onderzoek gedaan door hem hier in het Vaticaan,” zegt ze, met een mengeling van twijfel en frustratie in haar stem. “Zijn laatste opdracht betrof misstanden binnen een parochie in San Diego. Daar had hij schokkende dingen ontdekt, wat ik heb begrepen. Hij heeft daarover de Paus persoonlijk bevraagd, tijdens een besloten ontmoeting.”

Angelico fronst licht. “En daarna?”

“Daarna zou hij vertrekken naar Zuid-Afrika. Dat had hij mij zelf verteld. Hij wilde er even tussenuit, afstand nemen.”

Ze haalt diep adem, haar blik glijdt over de besneeuwde paden van het park.

“Juist daarom begreep ik er niets van toen ik hem die avond... voor de Heilige Stoel aantrof. Dood. Het klopte gewoon niet. Hij hoorde daar niet te zijn.”

Angelico knikt langzaam. De woorden van Rosalie nog nazinderend in zijn hoofd. Dan kijkt hij haar aan met oprechte ernst in zijn blik.

“Dank u, Rosalie,” zegt hij zacht. “Voor uw openheid. Ik weet dat dit niet gemakkelijk voor u is.”

Rosalie knikt zwijgend, haar handen gevouwen in haar schoot. Een sneeuwvlok landt op haar mouw en smelt langzaam weg.

“Ik wil alleen dat de waarheid boven tafel komt,” fluistert ze. “Voor Piëtro. Hij verdiende geen einde zoals dat.”

Angelico staat op en reikt haar zijn hand. “Daarom ben ik hier.”

Angelico blijft nog even stil, zijn blik op Rosalie gericht. Dan knikt hij langzaam en legt even zijn hand op de hare. “Dank je, Rosalie. Je hebt vandaag meer gedaan dan je denkt.” Ze knikt zwijgend, zichtbaar vermoeid. De sneeuw dwarrelt nog steeds traag naar beneden, smeltend op haar wimpers. Zonder nog iets te zeggen draait ze zich om en loopt langzaam weg, haar voetstappen nauwelijks hoorbaar op het natte grindpad. Richting Santa Maria Maggiore. Haar silhouet verdwijnt tussen de bomen, klein en kwetsbaar onder het witte wintergordijn.

Angelico kijkt haar na tot ze uit het zicht is, draait zich dan om en steekt het park over. Saskia staat verderop met Sem, die ongeduldig aan de lijn trekt. “We gaan,” zegt Angelico kort. “Rosalie is veilig terug op weg. Kom, we nemen de Via Panisperna, daar staat de auto.”

Ze lopen zwijgend, Sem trippelt lichtvoetig voor hen uit. De straten zijn ongewoon stil, alsof de stad zelf haar adem inhoudt. De rode Fiat staat nog precies waar ze hem eerder hadden achtergelaten, onopvallend tussen twee Vespa's. Saskia opent de passagiersdeur voor Sem, die zonder aarzeling inspringt. Even later rijden ze terug naar hun appartement, net buiten het centrum.

In de woonkamer warmt de geur van verse koffie de ruimte. Angelico schenkt twee kopjes in en gaat tegenover Saskia aan de houten tafel zitten. Zijn gezicht staat strak, nadenkend. "Ze zei iets interessants," begint hij langzaam. "Piëtro had haar gevraagd om een een toegangspas voor de archieven van de Curie."

Saskia's ogen vernauwen zich. "Waarom zou hij die nodig hebben?" "Wist ze niet." Antwoord Angelico.

Angelico neemt een slok en staart in het niets. "En dan is er nog die man..." "De man in de te grote jas," vult Saskia aan. "Die via de zijgang de schatkamer verliet." "En de pastor," zegt Angelico. "Donker haar, iets gebogen houding. Hij liep langs Rosalie toen zij de troonzaal binnen ging. Ze herkende hem niet. En als Rosalie iemand niet herkent in het Vaticaan... dan hoort hij er waarschijnlijk niet."

Saskia zet haar kopje neer. "Denk je dat het dezelfde persoon is?"

Angelico schudt zijn hoofd. "Twee verschillende figuren. Te veel afwijkingen. En bovendien: de man met de te grote jas leek zich juist te willen verbergen. De pastor liep kalm door de ruimte. Doelgericht."

Hij kijkt op zijn horloge. "Ik heb vanmiddag om drie uur een afspraak met de secretaris van de Paus. Ik wil de troonzaal goed bekijken. En de schatkamer. Vooral die zijgang — ik wil precies weten waar die op uitkomt."

"Denk je dat je iets zult vinden?"

Angelico glimlacht flauwtjes. “Als ik geluk heb, ja. En als ik pech heb... ook.”

Die middag, klokslag drie uur, wordt Angelico opgewacht bij de Porta Sant’Anna door een jonge Zwitserse garde. Er wordt geen woord gewisseld, enkel een kort knikje voordat de poort wordt geopend en Angelico naar binnen mag. Binnen de muren van Vaticaanstad hangt de stilte van eeuwenoude geheimen. Zelfs de sneeuw die op de daken ligt, lijkt eerbiedig.

De secretaris van de Paus wacht hem op bij de ingang van het Apostolisch Paleis. Een lange, magere man met een scherp profiel en rustige stem.

“Signore Angelico,” zegt hij beleefd. “De Heilige Vader heeft mij gevraagd u zo goed mogelijk te ondersteunen.”

Angelico buigt licht. “Dank u, Eccellenza. Ik wil graag de troonzaal zien. En de schatkamer. En... vooral de zijgang.”

De man knikt, draait zich om en begint te lopen. Ze doorkruisen marmeren gangen waar fresco’s op de muren getuigen van eeuwen macht en geloof. Elk geluid weerkaatst op de vloeren, alsof de muren zelf meeluisteren. De troonzaal is indrukwekkend in haar soberheid. Geen overdaad, maar stille grandeur. Angelico laat zijn blik langzaam over de ruimte glijden. Zachtjes loopt hij naar de plek waar Rosalie zou hebben gestaan. Dan draait hij zich om, kijkt naar de deuropeningen, de zichtlijnen. “Waar kwam die pastor vandaan?” mompelt hij bijna in zichzelf. De secretaris staat stil, de handen gevouwen op zijn rug. “Er zijn drie toegangen. De hoofdingang, de zijkapel... en daar,” hij wijst naar een schaduwrijke doorgang achter een zuil, “de doorgang naar de sacristie.”

Angelico loopt naar de doorgang. “Kan iemand daar vandaan binnenkomen zonder opgemerkt te worden?” “In theorie niet. Maar de

beveiliging hier is... laconiek, als ik eerlijk ben. We vertrouwen nog te veel op het idee dat niemand hier iets durft.”

Angelico knikt. “Dan nu de schatkamer.” Ze verlaten de troonzaal en volgen een lange gang met nissen vol relieken. De temperatuur daalt merkbaar. Een zware houten deur wordt met een sleutel geopend. De schatkamer is donker, koud en ruikt naar oud metaal en wierook. Angelico laat zijn vingers langs een vitrine glijden, maar kijkt niet naar de voorwerpen. Hij zoekt naar structuur. Ruimte. Vluchtwegen. “En de zijgang?” vraagt hij. De secretaris wijst naar een onopvallende boog in de hoek. “Daar. Maar het is eigenlijk een oude dienstgang. Nauwelijks meer in gebruik. Leidt naar een smalle trap die uitkomt bij de crypte.”

Angelico stapt naar binnen. De gang is vochtig, ruikt naar steen en tijd. Zijn voetstappen klinken hol. Halverwege blijft hij staan. Hij draait zich om en kijkt terug, visualiseert de man in de te grote jas. Te veel haast. Of te veel angst. Terug in het licht van de schatkamer vraagt hij: “Wordt deze zijgang bewaakt?” “Nee. Dat is nooit nodig geweest. Er is geen officiële toegang tot de basiliek via deze route.” Angelico knikt langzaam, zijn blik donker. “Maar iemand gebruikte hem. Iemand die niet gezien wilde worden.” De secretaris zwijgt even. Dan zegt hij zacht: “Denkt u dat het een geestelijke was? Iemand van binnen?”

Angelico kijkt hem aan, lang. “Ik denk... dat we te maken hebben met iemand die precies weet waar de zwakke plekken zitten. En dat is zelden een buitenstaander.”

Rond zeven uur duwt Angelico de deur van het appartement open. De geur van gebakken ui en verse tomatensaus vult de hal. Sem komt hem kwispelend tegemoet, zijn vacht nog steeds licht gekruld van de smeltende sneeuw. “Je bent precies op tijd,” roept Saskia vanuit de keuken. “Spaghetti alla puttanesca. Niet bepaald Pauselijk, maar voedzaam.” Angelico glimlacht vermoeid en hangt zijn jas aan de

kapstok. Zijn schoenen tikken zacht op de houten vloer terwijl hij naar de eettafel loopt. “Je hebt geen idee hoe welkom dat klinkt.” Tijdens het eten vertelt hij over de rondgang met de Pauselijke secretaris, terwijl Saskia met haar vork de olijven op haar bord rondschuift. “Die zijgang vanuit de schatkamer is nauwelijks te zien. Geen bewaking, geen camera’s. Hij leidt naar de crypte.” “Perfect voor iemand die ongezien wil verdwijnen,” zegt Saskia. Angelico knikt. “Precies. En de pastor die Rosalie zag? Die moet ergens vandaan zijn gekomen. Als hij niet via de hoofdingang is binnengekomen, moet hij ergens anders het Vaticaan zijn uitgekomen. Of ingegaan.”

Hij zet zijn lege bord opzij en staat op. “Ik wil mijn bevindingen nog even in mijn laptop zetten voor ik het vergeet. Maar eerst... Heb jij toevallig nog monitorbeelden van buiten? Rond het tijdstip van Piëtro’s dood?” Saskia staat ook op en veegt haar handen af aan een theedoek. “Ja. Ik heb alle opnames van die avond opgeslagen. Beveiligingscamera’s van de Via della Conciliazione, de Piazza San Piëtro, ook wat aan de zijkanten. Wil je dat ik ze ophaal?” Angelico knikt langzaam, zijn ogen al richting de tafel waar zijn laptop ligt. “Kijk vooral naar beelden tussen 20.00 en 21.30 uur. Let op geestelijken die het Vaticaan verlaten, met name een pastor. Donker haar, iets gebogen houding. Liep kalm, niet gehaast. Misschien valt hij op omdat hij... níét opvalt.”

Saskia grijnst flauw. “Een onopvallende man zoeken op zwart-witbeelden in een stad vol geestelijken. Klinkt als een feestje.”

HOOFDSTUK VI

Na een korte nacht zitten Angelico en Saskia alweer aan de houten tafel in de woonkamer. Hun laptoplichten weerkaatsen zacht op hun vermoeide gezichten. De geur van vers gezette koffie vermengt zich met die van warme broodjes, die half gegeten op servetjes liggen. Sem ligt onder de tafel, zijn kop op zijn poten, alert maar ontspannen.

Angelico scrolt door de gescande documenten van Piëtro Rossa's laatste dossiers. Zijn blik blijft hangen bij een passage over machtsmisbruik binnen een bisdom in San Diego. Namen zijn grotendeels zwartgelakt, maar er staan genoeg details om hem te laten vermoeden dat Rossa iets groters op het spoor was dan alleen plaatselijke misstanden.

“Het is alsof hij ergens op hamerde, maar nooit de kans kreeg om door te slaan,” mompelt Angelico.

Saskia kijkt even op van haar scherm, waar camerabeelden in zwart-wit overheen flitsen. Ze spoelt met vaardige precisie door naar een tijdstip rond negen uur 's avonds. Buiten de Sint-Pieter is het druk, ondanks het tijdstip. Veel toeristen, priesters, zelfs een groep jongeren met rugzakken.

“Ik heb nu zes geestelijken geteld met donker haar en een zwarte jas,” zegt ze. “Maar allemaal liepen ze in groepjes. Geen eenzaam figuur zoals Rosalie beschreef.”

“Kijk eens naar de zijanten van de basiliek. Bij de kleine poorten en onderhoudsingen. Als iemand ongezien weg wilde, ging hij niet door de hoofdingang.”

Saskia knikt en zoomt in op een camerabeeld van de Via di Porta Angelica. Even later houdt ze haar vinger op het touchpad stil.

“Wacht eens...”

Een man, alleen, met een lange zwarte jas die lijkt te wapperen in de wind, schuift over het scherm. Hij loopt langzaam, zijn hoofd iets

gebogen. De kwaliteit is korrelig, maar zijn houding past bij de omschrijving van Rosalie.

“Tijdstip: 21.17 uur,” zegt Saskia. “Locatie: westzijde van het Vaticaan. Hij kijkt niet om zich heen. Alsof hij deze route kent.”

Angelico schuift zijn laptop opzij en kijkt met haar mee.

“Kun je uitvinden waar hij daarna naartoe ging?”

“Als hij die kant op is gegaan, komt hij uit bij Borgo Santo Spirito. Daar hangen ook twee camera’s. Moment...”

Ze typt snel, schakelt over naar een nieuwe videobeeld. Even is er niets te zien, behalve een voorbijrijdende scooter en een paar wandelaars. Dan verschijnt hij weer — hetzelfde silhouet, zelfde jas. Nu iets sneller lopend.

“En... weg,” zegt Saskia. “Hij verdwijnt in een zijstraat. Geen camera’s daar.”

Angelico knikt langzaam. “Dat is onze man. We moeten achterhalen wie hij is. En of hij iets te maken heeft met Piëtro’s dood.”

“Ik kan de beelden aan een gezichtsherkenningsoftware laten controleren, maar ik betwijfel of hij geregistreerd is.”

“Probeer het toch. En laat ook even de Zwitserse Garde weten dat we op zoek zijn naar een ongeïdentificeerde geestelijke die het Vaticaan verliet zonder formele registratie, op 21 december omstreeks 21.15 uur.”

Saskia knikt en begint te typen.

Angelico pakt zijn notitieboek en schrijft in blokletters: “MAN IN DE LANGE JAS – IDENTITEIT?”

Hij onderstreept het tweemaal.

Dan kijkt hij op. “Vandaag moeten we verder de diepte in. Ik wil alles weten over Piëtro’s laatste contacten, inclusief die duplicaatpas die hij aan Rosalie vroeg. Iemand moet dat geregistreerd hebben.”

Saskia fronst. “En als dat niet zo is?”

Angelico’s blik wordt donker, vastbesloten.

“Dan hebben we te maken met een lek binnen de muren van het Vaticaan. En misschien met iets veel groters dan we dachten. Een systeem dat hem heeft willen laten zwijgen.”

Saskia leunt achterover, haar blik rustend op het beeld van de man in de zwarte jas die nu op pauze staat.

“Hoeveel mensen zouden dit willen verbergen, denk je?” vraagt ze zacht.

Angelico sluit zijn laptop en drukt met duim en wijsvinger tegen zijn ogen. De vermoeidheid kruipt als een schaduw langs zijn wervelkolom omhoog.

“Meer dan we hopen,” antwoordt hij. “Maar minder dan we aankunnen.”

Hij staat op en rekt zich uit. “Ik ga een afspraak maken met de archivaris van het archief van de Curie. Misschien weet hij iets over Piëtro’s laatste verzoeken of met wie hij contact had in zijn laatste dagen.”

Saskia knikt. “Ik blijf intussen bij de beelden. En ik zal contact leggen met een collega in San Diego. Misschien kan die meer vertellen over Piëtro’s onderzoek daar.”

Angelico pakt zijn jas van de kapstok en werpt een blik op Sem, die meteen opspringt, alsof hij weet dat hij zo mee mag.

“Blijf jij hier, vriend,” zegt Angelico met een zachte glimlach. “Ik ben snel terug.”

Hij werpt Saskia nog een korte blik toe.

“Als je iets verdachts ziet, wat dan ook—bel me meteen.”

Saskia knikt zonder op te kijken. Haar ogen zijn alweer op het scherm gericht, haar vingers rusten boven het toetsenbord, klaar voor de volgende ontdekking.

Buiten is het stil. Rome wordt langzaam wakker. Angelico komt aan bij het archiefgebouw. Binnen, tussen dossiers, beelden en herinneringen, groeit de overtuiging dat Piëtro Rossa's dood geen losse puzzelstuk is — maar onderdeel van een veel groter beeld.

Angelico loopt door de stille gangen van het archiefgebouw, waar de geur van oud papier en leer hem direct tegemoet komt. Op de deur van het privaat archief staat in sobere letters Archivio Riservato. Hij klopt drie keer.

Een kleine, tengere man met een bril op het puntje van zijn neus opent de deur. “Signore Angelico?” vraagt hij zonder glimlach. “Ja, en u bent Don Ernesto, als ik me niet vergis?” De archivaris knikt slechts, doet de deur verder open en gebaart hem binnen.

“U wilt weten welke documenten signore Piëtro Rossa heeft ingezien,” begint hij meteen, met een toon alsof hij dit liever niet doet. “Correct,” zegt Angelico, zijn stem rustig. “Ik weet dat hij in de laatste week voor zijn dood hier is geweest. Wat heeft hij ingezien?”

Zonder antwoord te geven loopt Don Ernesto naar een houten kast en haalt er een dunne map tevoorschijn, vastgebonden met een rood lint. Hij legt hem op de tafel alsof het breekbaar is. “Hij bezocht het archief drie keer. De laatste keer was vier dagen voor zijn overlijden. Alleen... er was geen officiële aanvraag. Geen reden tot inzage. Geen documentatie.”

Angelico kijkt hem aan. “En toch liet u hem toe?” “Hij had een pas. En hij was Piëtro Rossa,” antwoordt de archivaris simpel. “Dat weegt hier vaak zwaarder dan een handtekening.”

Angelico buigt zich over de map. De handgeschreven registratie is beknopt, maar de titels die Rossa heeft opgevraagd spreken boekdelen: – San Diego – Casus Cordis – Interne rapporten misbruikzaken 1998–2006 – Briefwisseling Intern Tribunaal – Dossier Giustizia Interna – beperkt inzage

“Hij zocht iets groots,” zegt Angelico, half in zichzelf. Don Ernesto knikt langzaam. “Dat vermoed ik ook. Hij vroeg zelfs om inzage in enkele embargo-bestanden. Dat is uiterst ongebruikelijk.”

Angelico kijkt op. “Heeft hij die gezien?” “Niet via mij,” zegt de archivaris. “Maar...” “Maar?” dringt Angelico aan. “Er is een apart, afgesloten deel van het archief. Alleen toegankelijk met een sleutelcode. Die codes worden maandelijks opnieuw toegewezen aan de hogere rangen van de Curie.”

Hij trekt een logboek uit een lade, opent het op de juiste datum en draait het boek naar Angelico toe. “Er is geen registratie van Piëtro Rossa op naam. Maar... wel een anonieme toegang met code “Δ-PX34”, enkele uren nadat hij hier was.”

Angelico kijkt zwijgend naar de code. Het is een sluier van macht: iets dat toegang geeft, maar geen spoor achterlaat. “Kunt u nagaan aan wie die sleutel was toegewezen?” Ernesto schudt zijn hoofd. “Niet zonder formeel bevel van hogerhand. En zelfs dan krijg ik het mogelijk niet te zien.”

Angelico knikt langzaam. Hij weet genoeg voor nu. “Dank u, Don Ernesto. U bent openhartiger dan ik had gehoopt.”

De archivaris slaat het logboek dicht en kijkt hem strak aan. “Een laatste woord van raad, signore: sommige documenten mogen oud

zijn, maar de belangen die eraan vasthangen... zijn levend. En gevaarlijk.”

Angelico merkt de koele ochtendlucht nauwelijks op terwijl hij terugloopt richting het appartement. Zijn gedachten zijn bij de archiefstukken, bij de mysterieuze toegangscode en bij Piëtro Rossa's zwijgende zoektocht naar waarheid.

Plotseling gieren er banden.

Een grote, glanzend zwarte auto scheurt met hoge snelheid de hoek om en komt abrupt tot stilstand naast hem. Angelico deinst instinctief een stap achteruit. Het getinte raam aan de achterzijde glijdt geruisloos naar beneden.

Een stem, beheerst maar resoluut, spreekt: “Signore Angelico. Stapt u in, alstublieft.”

Op de achterbank zit een man in schaduw, zijn gezicht nog net onherkenbaar, maar zijn stem draagt de kilte van gezag. Angelico zet een stap naar achteren. “Nee, dank u. Ik heb andere verplichtingen.”

De bijrijdersdeur zwaait open en een man in donkere jas stapt uit. Hij loopt langzaam naar Angelico toe, kijkt hem strak aan en zegt met lage stem: “Ik denk dat u beter instapt, signore. Het is in uw eigen belang.”

Angelico aarzelt kort, kijkt om zich heen — de straat is leeg. Met gespannen kaken gehoorzaamt hij, glijdt de wagen in, waar het leer van de achterbank koel aanvoelt. Pas als zijn ogen gewend zijn aan het halfduister, ziet hij wie naast hem zit: Kardinaal Albrix.

Zijn handen liggen gevouwen op zijn schoot, zijn blik strak op Angelico gericht. Geen glimlach. Geen groet. Alleen ijsskoude ernst.

De auto rijdt met een ruk weer weg, doorkruist de Romeinse straten met zwierige snelheid. “Waarom deze theatrale aanpak, Eminentie?” vraagt Angelico, zijn stem beheerst. “Omdat het blijkbare nodig is,”

antwoordt Albrix droog. “U graaft te diep. U komt te dicht bij zaken die u niets aangaan.”

Angelico wendt zijn blik niet af. “Piëtro Rossa is vermoord. Iemand wil dat geheim houden. En ik wil weten waarom.” Albrix snuift licht. “Wat er is gebeurd, is betreurenswaardig, maar het onderzoek stopt hier. Begrijpt u me goed, Angelico: dit is geen vermaning. Dit is een bevel. Laat het rusten.”

Angelico voelt de adrenaline in zijn bloed, maar zijn gezicht blijft onbewogen. “En als ik weiger?” De Kardinaal draait zich langzaam naar hem toe, zijn stem nog steeds zacht. “Dan zult u ontdekken dat zelfs binnen Gods muren mensen verdwijnen — stil, geruisloos, en zonder dat iemand ooit vraagt waarom.”

De auto draait abrupt een straat in en remt kort daarna bij een verlaten hoek af. De deur naast Angelico wordt geopend. Geen woorden meer. Alleen de impliciete boodschap.

Angelico stapt uit. De deur valt dicht. De zwarte wagen verdwijnt met een brullende versnelling.

Hij blijft een moment staan, de wind trekt langs zijn jas. Dan draait hij zich om, en loopt langzaam verder.

In zijn binnenzak zit nog steeds het aantekenboekje. En daar staat, met twee strepen onderstreept: “MAN IN DE LANGE JAS – IDENTITEIT?”

Angelico loopt met stevige passen richting het appartement. De gesprekken in het archief en de ontmoeting met Albrix razen door zijn hoofd. De stad om hem heen lijkt hem niet te bereiken; zelfs het drukke verkeer is slechts een achtergrondruis.

Wanneer hij de deur opendoet, kijkt Saskia op van haar laptop. “Je was lang weg,” zegt ze, terwijl Sem even kwispelend onder de tafel vandaan komt.

Angelico hangt zijn jas op, gaat zitten en neemt een slok van de afgekoelde koffie naast haar toetsenbord. “Ik heb Don Ernesto gesproken, de archivaris,” begint hij. “Hij bevestigde dat Piëtro Rossa de laatste week voor zijn dood drie keer het archief bezocht. Hij bekeek stukken over een misbruikzaak in San Diego, interne rapporten, en zelfs documenten waar normaal alleen de hoogste rangen toegang toe hebben. Geen officiële aanvragen, geen papieren spoor. Maar er was wél een anonieme toegangscode geregistreerd, een paar uur nadat hij er was.”

Saskia fronst. “En hij kreeg die code van iemand binnen het Vaticaan?” Angelico knikt langzaam. “Dat lijkt me waarschijnlijk.”

Hij leunt iets naar achteren, zijn blik wordt donkerder. “En op weg terug... werd ik op straat tegengehouden. Een zwarte auto. Op de achterbank zat Kardinaal Albrix.”

Saskia’s vingers blijven stil op het toetsenbord. “Wat wilde hij?” “Hij zei dat ik moest stoppen. Niet als verzoek, maar als bevel. En hij maakte heel duidelijk wat er kan gebeuren met mensen die te diep graven.”

Een korte stilte valt. Alleen het zachte gezoem van Saskia’s laptop vult de kamer. “En?” vraagt ze. Angelico kijkt haar recht aan. “We gaan door. Nu meer dan ooit.”

“Wat we morgen moeten doen,” zegt Angelico terwijl hij zijn notitieboek dichtklapt, “is een afspraak maken met de Paus. Hij weet in welke stukken Rossa toegang heeft gehad. Dus dat wil ik weten.”

Saskia trekt een wenkbrauw op. “En denk je dat hij daar zomaar over praat?” Angelico’s mondhoek krult licht. “Dat hangt ervan af hoe je het vraagt.”

Na een goede maaltijd gaat Angelico aan zijn bureau verder met het doorspitten van de dossiers die hij van het Vaticaan heeft gekregen. De kamer is stil, op het zachte geritsel van papier na. Rond middernacht

komt Saskia terug van de laatste wandeling met Sem. Ze wenst Angelico goedenacht en verdwijnt naar haar kamer. Angelico blijft nog even zitten, maar verplaatst zich uiteindelijk naar de comfortabele stoel bij het raam. Zijn ogen worden zwaar. Zonder dat hij het merkt, glijdt hij langzaam weg in slaap.

HOOFDSTUK VII

Rond vier uur schrikt Angelico wakker van een harde klap in de verte. Zijn hart bonst terwijl hij in het halfduister luistert. Buiten klinkt plotseling geroezemoes, veel stemmen door elkaar, gejaagd en luid. Sem begint fel te blaffen, zijn grom laag en onrustig. Angelico sust hem zacht, terwijl hij zich uit de stoel hijst. Half dronken van de slaap sloft hij naar het raam en trekt het gordijn opzij.

Op straat beneden staat een auto in lichtervlaai. Oranje vlammen slaan hoog op, dansend in de koude nacht. Schaduwen flikkeren tegen de gevels. De lucht is dik van rook.

Saskia's deur gaat open. Met slaperige ogen en een verwarde blik loopt ze naar Angelico, die nog steeds naar buiten staart. "Wat is er...?" begint ze, maar haar stem verstomt als ze de brand ziet.

In de verte weerklinken sirenes. Ze zwellen aan tot oorverdovend. Binnen enkele minuten scheuren politie- en brandweerwagens de straat in. Blaffende bevelen, knallende portieren, het gesis van water — de chaos neemt de nacht over.

Saskia verdwijnt even naar haar kamer, kleedt zich aan en komt terug met een vastberaden blik. "Slapen zit er niet meer in," zegt ze, terwijl ze naar de keuken loopt. Even later vult de geur van sterke koffie de kamer.

Angelico blijft bij het raam staan. Zijn ogen volgen hoe politieagenten het gebied afzetten, lint spannen en met zaklampen de straat onderzoeken. Brandweerlieden blussen de laatste vlammen; stoom en rook vermengen zich in de koude lucht. Het metalen karkas van de auto glanst zwart en druipt van het water.

Een uur later klinkt er een doffe klop op de deur. Sem gromt zacht. Angelico opent en ziet commissaris Fonta en rechercheur Bombaldi in de deuropening staan. Fonta's jas is nog vochtig van de nevel buiten, Bombaldi houdt een klein notitieboekje in zijn hand.

“Signore, signorina,” begint Fonta, terwijl hij zijn hoed afneemt. “We hebben reden om aan te nemen dat de auto niet zomaar vlam heeft gevat.” Bombaldi vult aan, zijn stem laag: “Waarschijnlijk is er een explosief gebruikt.”

Een korte stilte volgt. De geur van verbrande benzine lijkt plotseling de kamer binnen te kruipen. Saskia zet langzaam de koffiekopjes neer, zonder iets te zeggen.

Commissaris Fonta kijkt Angelico en Saskia serieus aan. "De auto staat precies onder jullie raam," zegt hij. "Getuigen hoorden eerst een harde klap, vlak voordat de auto in brand vloog."

Hij pauzeert even en kijkt Angelico aan. "Dat wijst sterk op een explosief. Dit is geen ongeluk."

Fonta kijkt Angelico scherp aan en vraagt: “Is er in de afgelopen dagen misschien iets gebeurd wat dit kan verklaren?”

Angelico schudt zijn hoofd en zegt rustig: “Ik heb alleen onderzoek gedaan naar de moord op Piëtro Rossa.”

Fonta knikt langzaam en vraagt: “Hoe ver bent u al met dat onderzoek gekomen?”

Angelico antwoordt: “Ik ben bezig met het verhoren van getuigen, maar ik ben nog niet verder gekomen dan waar de politie was in hun onderzoek.”

Fonta knikt begrijpend, terwijl hij aantekeningen maakt.

“Het is een moeilijk onderzoek,” zegt commissaris Fonta terwijl hij zijn handen even vouwt. “Om eerlijk te zijn denk ik dat ook u niet snel tot de dader zult komen.”

Angelico knikt, zijn blik blijft serieus.

“Mag ik u iets vragen?” begint Angelico voorzichtig. “Waarom is het onderzoek naar de moord op Piëtro Rossa eigenlijk stopgezet?”

Fonta zucht en leunt iets naar voren. “Dat was vooral een beslissing van het Vaticaan zelf. Inspecteur Mineur had dit vernomen. Na zoveel jaren vonden ze het geen zin meer hebben om het dossier open te houden. Volgens hen waren de sporen koud en was het onderzoek uitgeput.”

Angelico fronst. “En wie binnen het Vaticaan heeft dat precies besloten? Wie gaf dat bevel?”

Fonta kijkt even naar de grond voordat hij antwoordt. “Dat was de Kardinaal die verantwoordelijk is voor de beveiliging binnen het Vaticaan. Kardinaal Albrix, als ik mij niet vergis. Hij had het laatste woord over zulke zaken.”

Angelico blijft even stil, neemt de woorden in zich op. “Dat maakt het er niet makkelijker op...”

Fonta knikt begrijpend. “Nee, het is ingewikkeld. Er zijn veel belangen en veel druk om bepaalde zaken te laten rusten.”

Het is half acht wanneer commissaris Fonta samen met rechercheur Bombaldi eindelijk vertrekken. Ze lopen naar de voordeur en wisselen nog een paar woorden. Voordat ze de deur achter zich dichtdoen, kijkt Fonta Angelico serieus aan. “Wij houden u op de hoogte over het onderzoek naar de ontplofte auto,” zegt hij met een knik.

Angelico knikt dankbaar terug. De deur valt met een gedempt geluid in het slot en even heerst er stilte in het appartement.

Saskia kijkt Angelico vragend aan en fronst licht. “Waarom heb je eigenlijk niet meer verteld over het onderzoek?” vraagt ze zacht, haar stem klinkt oprecht bezorgd, alsof ze een stukje vertrouwen probeert te winnen.

Angelico zucht diep en wendt zijn blik af. “Het is ingewikkelder dan ik had gedacht,” begint hij langzaam. “Er hangt iets boven het hele dossier. Er kloppen gewoon te veel dingen niet. Waarom opent de

Paus het dossier opnieuw, terwijl het hoofd van de beveiliging van het Vaticaan juist heeft gevraagd om het te sluiten? Dat is nog maar één voorbeeld.”

Saskia knikt begrijpend en loopt naar het raam. Ze staart naar buiten, waar de laatste echo's van de sirenes langzaam wegsterven in de schemering. “Wat zijn je vervolgstappen?” vraagt ze terwijl ze nog steeds naar buiten kijkt.

Angelico blijft even stil, diep in gedachten verzonken. “Ik moet een afspraak regelen met de Paus zelf. Alleen hij kan duidelijkheid geven over waarom het dossier weer open is. En ik moet meer te weten komen over die mysterieuze toegangscode die Piëtro gebruikte.”

Na het ontbijt trekken Saskia en Sem eropuit voor een wandeling door de nog ontwakende straten van Rome. De frisse ochtendlucht vult het appartement terwijl Angelico achterblijft, verdiept in stapels dossiers. Hij zoekt geconcentreerd naar het telefoonnummer van de secretaris van de Paus en vindt het na enige tijd.

Met de telefoon in de hand belt hij de secretaris. “Goedemorgen, u spreekt met Angelico,” zegt hij beleefd. “Ik zou graag een afspraak willen maken met de Paus. Het gaat om enkele dringende vragen in verband met mijn onderzoek.”

Aan de andere kant van de lijn klinkt de rustige, formele stem van de secretaris: “Signore, de Paus heeft vandaag pas om vier uur een moment vrij in zijn agenda. De afspraak kan helaas niet langer dan een half uur duren.”

Angelico knikt, ook al ziet men dat niet. “Dat is prima, ik heb slechts een paar korte vragen.”

Net wanneer hij de hoorn neerlegt, hoort hij de deur openen en ziet Saskia en Sem terugkomen van hun wandeling. Sem kwispelt enthousiast, terwijl Saskia haar jas uitdoet en zich uitstrekt.

Angelico vertelt Saskia: “Vandaag maken we een kerkentocht door Rome. We beginnen bij Piazza Navona, bezoeken Sant’Agnese in Agone, lopen door naar het Pantheon, en daarna naar Santa Maria sopra Minerva. Vervolgens gaan we naar de Basilica di San Clemente en daarna naar de indrukwekkende Basilica di San Giovanni in Laterano. Daarna bezoeken we nogmaals de prachtige Basilica di Santa Maria Maggiore. Onderweg kunnen we even pauzeren bij Campo de’ Fiori, en als afsluiting gaan we naar de Sint-Pietersbasiliek in Vaticaanstad. En om vier uur heb ik een afspraak bij de Paus in het Pauselijk paleis.”

Saskia knikt bedachtzaam, nieuwsgierig naar wat die ontmoeting zal brengen. Sem springt op en neer, klaar voor wat de dag verder nog zal brengen. Angelico trekt zijn jas aan en Saskia pakt haar rugzak in. Ze houdt haar camera rond haar pols en ze vertrekken, de ochtendzon begeleidt hen terwijl ze de eeuwenoude straten van Rome intrekken.

Terwijl Angelico de kerken bezoekt, blijven Saskia en Sem buiten wachten. Zij observeren nauwkeurig de omgeving, letten op vreemde bewegingen of mensen die mogelijk opvallen. Zo zorgen ze ervoor dat Angelico ongestoord zijn onderzoek kan voortzetten, terwijl zij een waakzame blik houden over de omgeving.

Angelico, Saskia en Sem nestelen zich op een winterterras vlakbij de Sint-Pieter. De middagzon geeft een zachte gloed over het plein, terwijl de koude winterlucht hen omringt. Het is inmiddels drie uur, nog een uur voordat Angelico zijn afspraak heeft.

Angelico haalt zijn notitieboek tevoorschijn en kijkt op. “Saskia, is je onderweg iets opmerkelijks opgevallen?” vraagt hij terwijl hij zijn pen klaar houdt.

Saskia neemt een slok van haar warme koffie en knikt. “Ja,” zegt ze bedachtzaam. “Er was steeds een man en een vrouw in de buurt van de kerken die we bezochten. Ze leken ons in de gaten te houden, of in elk geval heel gericht op die plekken gefocust.”

Sem blaft zachtjes en kijkt nieuwsgierig rond, alsof hij ook alert is op wat er gebeurt.

Angelico schrijft vlug een paar aantekeningen. “Dat kan geen toeval zijn. Misschien volgen ze ons of zijn ze geïnteresseerd in hetzelfde als wij.” Hij fronst, zijn gedachten alweer in beweging. “We moeten extra voorzichtig zijn.”

Saskia haalt haar telefoon tevoorschijn. “Ik heb een foto gemaakt van die twee personen,” zegt ze terwijl ze het scherm naar Angelico draait. “Ik zal ze direct naar je telefoon sturen.” Angelico knikt en accepteert de beelden. Hij bekijkt ze vluchtig en stopt daarna zijn notitieboek weer weg.

Terwijl ze nog in gedachten verzonken zijn, komt een bediende aan met rijk gevuld broodjes voor Angelico en Saskia. Voor Sem zet hij een bak met water neer. Stilzwijgend eten ze hun broodje op, genieten van de stilte en de warmte van het terras. Ze bestellen nog een kop koffie om de kou tegen te gaan.

Na de koffie staan ze op en lopen ze samen richting het Pauselijk Paleis. Angelico gaat naar binnen, terwijl Saskia en Sem in de buurt blijven wandelen, alert op alles wat zich afspeelt. Al snel verschijnt de secretaris en loopt hij Angelico tegemoet. Zonder een woord te zeggen begeleidt hij hem naar de vertrekken van de Paus.

Paus Gregorius XVII zit achter een groot, massief houten bureau, omringd door hoge boekenkasten en zware gordijnen die het zonlicht dempen. Zodra Angelico de kamer binnenkomt, staat de Paus langzaam op. Met een vriendelijke maar toch serieuze blik stapt hij naar voren en begroet Angelico met een zachte maar warme handdruk.

Paus Gregorius XVII haalt even diep adem, zijn blik verzacht, maar zijn stem blijft vastberaden. “Het spijt me dat u zich zo hebt moeten voelen, Angelico. Soms is veiligheid een kwestie van keuzes maken op het juiste moment, en helaas is niet alles altijd te voorkomen.” Hij

kijkt Angelico recht in de ogen. “De situatie met Kardinaal Albrix was complexer dan u denkt. Er waren redenen om terughoudend te zijn, ook voor mijn beveiliging.” De Paus pauzeert, en vervolgt dan: “Wat betreft de ontploffing van vannacht — ik verzeker u dat ook daar een diepgaand onderzoek naar loopt. Niemand hier in het Vaticaan wenst gevaar voor u of voor onze stad.” Hij leunt iets voorover en kijkt Angelico aandachtig aan.

Angelico voelt zich gefrustreerd en achterdochtig. De woorden van de Paus klinken formeel en voorzichtig, maar ze geven hem geen duidelijkheid of geruststelling. Hij merkt dat er iets wordt weggelaten, dat er meer achter zit dan wat hem wordt verteld. Die vaagheid maakt hem onzeker, en tegelijk vastberaden om zelf door te blijven zoeken naar de waarheid. Er is een knoop in zijn maag, een mengeling van wantrouwen en de drang om niet los te laten.

“Hoe bedoelt u met complexer dan u denkt bij Kardinaal Albrix”, vraagt Angelico aan de Paus.

Paus Gregorius XVII kijkt Angelico even doordringend aan en antwoordt dan met een kalme, beheerste stem: "Met ‘complexer dan u denkt’ bedoel ik dat er binnen de muren van het Vaticaan veel meer speelt dan enkel het officiële verhaal. Er zijn belangen, machtsspelletjes en geheimen die diep verweven zijn met zowel kerkelijke als politieke kwesties. Kardinaal Albrix vertegenwoordigt een kant van die macht die niet altijd openlijk zichtbaar is. Zijn handelen is ingegeven door loyaliteit aan die belangen, soms ten koste van de waarheid."

Hij pauzeert even, kijkt Angelico recht aan en vervolgt: "U zult merken dat uw zoektocht niet alleen tegen de feiten, maar ook tegen die verborgen netwerken zal aanlopen. Daarom waarschuwde hij u."

Paus Gregorius XVII kijkt Angelico ernstig aan als deze aangeeft dat Kardinaal Albrix heeft geprobeerd hem te laten stoppen met zijn onderzoek. “Dat heeft hij mij niet verteld,” zegt de Paus kalm. “En ik

wil ook niet dat u stopt. Het is belangrijk dat de waarheid boven water komt.”

Angelico knikt waardierend, maar merkt dat de tijd dringt. “Er is al een kwartier verstreken,” zegt hij. “Mag ik dan verder met mijn volgende vragen?”

De Paus knikt en gebaart dat hij door moet gaan.

“Welke geheime dossiers heeft journalist Piëtro Rossa vlak voor zijn dood ingezien?” vraagt Angelico. “En waarom zijn die dossiers alleen toegankelijk voor de Curie?”

De Paus leunt iets naar voren, zijn blik wordt strenger. “Die dossiers bevatten informatie die het Vaticaan op bepaalde manieren beschermt, maar ook informatie die politiek gevoelig ligt. Alleen leden van de Curie hebben toegang, omdat het een kwestie van vertrouwelijkheid en veiligheid is.” Hij pauzeert even en voegt toe: “Maar het is ook precies die geheimhouding die vragen oproept, dat begrijp ik.”

Angelico kijkt de Paus doordringend aan en zegt: “Ik begrijp het, maar ik zou graag in grote lijnen willen weten om wat voor dossiers het precies gaat. Alleen zo kan ik mijn onderzoek goed voortzetten.”

Paus Gregorius knikt langzaam en zegt: “Dat is een redelijke vraag. Ik zal voor u uitzoeken welke dossiers dat precies zijn en wat er in grote lijnen in staat.”

Hij haalt diep adem en vervolgt: “Wat ik u alvast kan vertellen, is dat journalist Piëtro Rossa toegang tot deze dossiers heeft gekregen via mijn voorganger, Paus Michael. Het was een uitzonderlijke toestemming, gezien de aard van zijn werk.”

Angelico maakt zorgvuldig aantekeningen terwijl de Paus verder spreekt over de gevoeligheid en de mogelijke risico's die aan deze dossiers verbonden zijn.

De Paus stelt voor dat Angelico de volgende ochtend rond elf uur weer bij hem terugkomt. Tegen die tijd heeft hij dan de benodigde informatie verzameld over de dossiers waar Angelico in geïnteresseerd is. Angelico stemt toe, dankbaar voor de hulp en het vertrouwen van de Paus. Ze wisselen een formele, doch warme handdruk en nemen afscheid, waarbij de Paus Angelico nog meegeeft dat voorzichtigheid geboden is, maar dat hij zijn zoektocht niet moet opgeven.

Op de terugweg naar het appartement praat Angelico rustig met Saskia over het gesprek. Hij vertelt haar wat de Paus heeft gezegd en wat dat voor het onderzoek kan betekenen. Saskia luistert aandachtig, haar blik vol bezorgdheid maar ook hoop. Sem loopt naast hen, af en toe snuffelend aan de oude stenen straten van Rome, terwijl ze richting het appartement lopen.

Eenmaal terug in hun vertrouwde omgeving nemen ze nog een broodje, de stilte en de warmte van het appartement geven hen even rust na de lange dag. Angelico pakt zijn laptop erbij en begint de belangrijkste punten van het gesprek met de Paus zorgvuldig op te schrijven. Hij wil niets vergeten en probeert zijn gedachten zo helder mogelijk te ordenen. Saskia zit erbij, af en toe aantekeningen makend in haar eigen notitieboek, terwijl Sem tevreden aan hun voeten ligt.

Later op de avond besluiten Angelico en Saskia nog even televisie te kijken. De beelden en geluiden van de tv brengen een moment van afleiding van de spanningen die het onderzoek met zich meebrengt. Na een tijdje kijkt Saskia op haar horloge en besluit Sem uit te laten voor een laatste wandeling. Buiten heerst een koele, stille nacht; het zachte getik van Sem's poten op het trottoir is het enige geluid.

Wanneer Saskia terugkeert, trekt ze zich terug in haar kamer om te gaan slapen. Angelico blijft achter in de comfortabele stoel bij het raam zitten, de zware vermoeidheid maakt zich van hem meester. Langzaam glijdt hij weg in de slaap.

In zijn droom verschijnt plotseling de aartsengel Michael, helder verlicht en krachtig. Zijn ogen stralen wijsheid en waakzaamheid uit. Met een kalme, maar dringende stem spreekt hij tot Angelico: “Wees voorzichtig, want de weg die je bewandelt is gevaarlijk. Maar geef niet op, want jouw onderzoek is van groot belang. Je moet doorzetten, ook al lijkt het onmogelijk.”

Om vijf uur 's ochtends schiet hij recht overeind, zijn hart klopt snel. Het is alsof de droom echt was geweest, alsof de boodschap een teken was. Nog half slaperig maar met een scherp bewustzijn kijkt hij om zich heen. Dan ziet hij het — een witte veer, zacht en puur, precies naast zijn stoel op de vloer. Verbaasd en geraakt raapt hij de veer op. Het voelt als een mysterieus teken, een bevestiging dat hij op de juiste weg is, maar ook een waarschuwing om alert te blijven.

HOOFDSTUK VIII

Angelico zit aan tafel met een dampende kop koffie voor zich. Voor zijn bord ligt de witte veer, die zachtjes in het ochtendlicht glanst. Het is half acht in de ochtend, nog stil in het appartement. Net op dat moment loopt Saskia uit haar slaapkamer de huiskamer binnen.

“Jij bent vroeg wakker,” zegt ze zachtjes terwijl ze haar haar even uit haar gezicht strijkt.

Angelico kijkt op en neemt nog een slok van zijn koffie. “Ik had een vreemde droom,” begint hij langzaam. “Over de Aartsengel Michael. Hij waarschuwde me, maar zei ook dat ik door moest gaan met het onderzoek. Toen ik wakker werd, vond ik deze veer vlak naast mijn stoel.”

Saskia loopt naar hem toe en buigt zich voorover om de veer beter te bekijken. “Een teken, denk je?”

Angelico knikt. “Het voelt alsof het meer is dan dat. Alsof het me iets wil zeggen. Alsof ik op het juiste spoor ben, maar ik moet extra voorzichtig zijn.”

Ze nemen allebei nog een slok koffie en staren even stil voor zich uit, de rust van de ochtend een scherp contrast met de spanning die onderhuids aanwezig blijft.

Na het ontbijt maken Angelico, Saskia en Sem zich klaar om te vertrekken. De lucht boven Rome is helder, maar er hangt een frisse winterkou. Sem loopt kwispelend mee aan de lijn, terwijl Saskia haar camera zorgvuldig in haar rugzak schuift. Angelico pakt zijn notitieblok van tafel, bladert er vluchtig door en stopt het daarna veilig in zijn schoudertas.

“Voordat we naar het Pauselijk Paleis gaan, wil ik eerst even langs de Sint-Pieter,” zegt Angelico terwijl ze de straat op stappen. “Ik wil wat foto’s maken van de omgeving rondom de Troonzaal. Misschien valt er iets op wat we later kunnen gebruiken.”

Ze lopen door de brede Via della Conciliazione, waar het zachte winterzonlicht de gevels goudkleurig doet oplichten. Toeristen slenteren richting het plein, hun adem zichtbaar in de koude lucht. Op het Sint-Pietersplein blijft Angelico even stilstaan en laat zijn blik langzaam rondgaan. Zijn ogen glijden langs de imposante zuilenrij, de wachters van de Zwitserse Garde en de discrete camera's die op strategische punten zijn opgesteld.

Saskia maakt onopvallend foto's vanuit verschillende hoeken, terwijl Sem rustig naast haar zit. Angelico stapt een paar keer om de fontein heen om betere hoeken te vinden, en zoomt in op de discrete toegangsdeuren die naar de binnenste vertrekken leiden.

“Als iemand hier ongezien naar binnen wil, moet hij heel goed weten wat hij doet,” mompelt Angelico, meer tegen zichzelf dan tegen Saskia.

Wanneer hij zijn laatste foto heeft genomen, stopt hij de camera weg en werpt nog een blik op het plein. “Goed,” zegt hij kort, “nu door naar het Pauselijk Paleis.” Met vastberaden passen lopen ze verder. Het geluid van hun voetstappen weerkaatsend op de stenen.

Wanneer ze het Pauselijk Paleis naderen, vertraagt Angelico zijn pas en kijkt even naar Saskia. “Als jij iets verdachts ziet, bel je me meteen op,” zegt hij met een serieuze ondertoon.

Saskia knikt zonder aarzeling. “Geen zorgen, ik hou alles in de gaten.” Sem kijkt op bij het horen van haar stem, zijn oren alert omhoog.

Angelico loopt door naar de imposante ingang, waar de zware deuren al geopend worden. De secretaris van de Paus staat hem op te wachten, strak in zijn zwarte pak met zilveren kruisje op de revers. “De Paus wacht op u,” zegt hij formeel.

Ze lopen samen door de bekende marmeren gangen. Angelico herkent de geur van wierook die nog altijd in de lucht hangt en de gedempte echo van hun voetstappen op de stenen vloer. Zonder omwegen leidt

de secretaris hem naar dezelfde kamer waar hij de dag ervoor ook was, en opent de deur naar de vertrekken van de Paus.

De Paus staat op vanachter zijn massieve houten bureau zodra Angelico binnenkomt. Zijn blik is ernstig, zijn handdruk stevig maar kort. “Goed dat u er bent,” zegt hij, terwijl hij Angelico uitnodigt te gaan zitten.

Er valt een korte stilte. De Paus ademt diep in, alsof hij weegt hoe hij zijn woorden moet kiezen. “Ik heb de dossiers ingezien waar Piëtro Rossa vlak voor zijn dood toegang toe had,” begint hij langzaam. “Twee daarvan betroffen lopende onderzoeken naar seksueel misbruik binnen kerken. Eén in San Diego, de ander hier in Rome.”

Hij kijkt Angelico strak aan, dan schuift hij een notitie naar voren met enkel enkele kernwoorden. “Het derde dossier...” Hij stopt even, zichtbaar ongemakkelijk. “Dat dossier was volledig leeg. Geen documenten, geen bijlagen. Alleen de kaft, waarop stond: Onderzoek naar Kardinaal. De naam was met zwarte inkt onleesbaar gemaakt.”

Angelico fronst. “En in het register?”

“In het register van het archief stond slechts één extra regel,” antwoordt de Paus, zijn stem bijna fluisterend. “Het betrof een onderzoek naar een Kardinaal die hier in Rome zou wonen. Er werd gesuggereerd dat hij een verhouding had met een minderjarige.”

De woorden blijven even in de lucht hangen, zwaar en ongemakkelijk, terwijl Angelico langzaam zijn notitieboek uit zijn schoudertas haalt.

Angelico houdt zijn pen boven het papier, maar schrijft nog niet. Zijn ogen blijven op de Paus gericht. “En u weet niet welke Kardinaal het betreft?” vraagt hij langzaam, bijna wantrouwend.

Paus Gregorius schudt het hoofd. “Nee. De naam is bewust verwijderd, en er is geen digitale kopie in het archief. Het is alsof iemand ervoor gezorgd heeft dat alle sporen zijn gewist.”

Angelico schrijft enkele kernwoorden op, de stilte tussen hen gevuld met het krassen van zijn pen. “Wie heeft er toegang tot dit soort dossiers?” vraagt hij dan.

“Alleen leden van de Curie,” antwoordt de Paus zonder aarzelen. “En zelfs dan... slechts een handvol mensen. Het feit dat Rossa hier toegang toe kreeg, was op zich al uitzonderlijk. Zoals ik al zei, dat was op verzoek van mijn voorganger, Paus Michael.”

Angelico leunt iets naar voren. “Weet u waarom Rossa juist die drie dossiers heeft opgevraagd?”

De Paus schudt langzaam zijn hoofd. “Dat weet ik niet. Maar als ik u één advies mag geven: wees uiterst voorzichtig. Dit gaat over zaken die sommigen liever in de diepste schaduwen houden.”

Angelico knikt, voelt het gewicht van de woorden, en maakt nog een paar korte aantekeningen. Angelico legt zijn pen even neer en kijkt de Paus strak aan. “Wie zijn die leden van de Curie die toegang hebben tot deze dossiers?”

Paus Gregorius laat een korte stilte vallen, alsof hij afweegt hoeveel hij wil prijsgeven. “Het gaat om een zeer select gezelschap: de Staatssecretaris van het Vaticaan, het hoofd van de Congregatie voor de Geloofsleer, enkele senior-archivarissen, en ikzelf. Verder niemand.”

Angelico schrijft langzaam mee. “En Kardinaal Albrix?” vraagt hij met een ondertoon.

De Paus kijkt hem recht aan. “Ja... ook hij.”

Die bevestiging blijft even in de lucht hangen. Angelico voelt dat deze informatie misschien gevaarlijker is dan hij had gehoopt. Hij schuift zijn notitieboek terug in zijn schoudertas en besluit dat het tijd is om af te ronden.

De Paus staat op en legt even zijn hand op Angelico's schouder. "Wees voorzichtig," zegt hij zacht, "want dit raakt de kern van macht en geheimen hier in Rome."

Ze nemen afscheid, en Angelico loopt met vaste passen terug door de lange gangen van het Pauselijk Paleis. De koele marmeren vloeren weerkaatsen zijn voetstappen, terwijl zijn gedachten als een storm razen.

Buiten, op het plein, ziet hij Saskia en Sem wachten bij een bankje. Saskia staat op zodra ze hem ziet. "En?" vraagt ze gespannen.

Angelico kijkt om zich heen voordat hij antwoord geeft. "Ik vertel het je onderweg," zegt hij kort. Zijn stem klinkt gedempt, alsof hij niet wil dat iemand meeluistert.

Samen lopen ze in een rustig tempo richting het appartement, Sem trouw naast hen. De winterzon werpt lange schaduwen over de straatstenen, maar Angelico kan het gevoel niet van zich afschudden dat er meer ogen zijn dan alleen die van hen drieën.

Wanneer ze terug zijn in het appartement, hangt Saskia haar jas aan de kapstok en schenkt wat water in voor hen beiden. Sem drinkt gulzig uit zijn bak.

Saskia gaat tegenover Angelico zitten en kijkt hem verwachtingsvol aan. "Dus, wat zijn je vervolgstappen?" vraagt ze.

Angelico haalt diep adem en vouwt zijn notitieblok dicht. "De Paus heeft me alles verteld wat ik moest weten over de dossiers," zegt hij langzaam. "Maar voordat ik verder ga met verdere gesprekken, wil ik eerst een gesprek aangaan met Kardinaal Albrix."

Saskia fronst licht. "Dezelfde Kardinaal die je dwong in die auto te stappen?"

Angelico knikt. “Precies. Ik wil van hem horen wat zijn kant van het verhaal is en waarom hij zo iets deed. Misschien kan hij me meer vertellen over het onderzoek en waarom het zo gevoelig ligt.”

Hij pakt zijn telefoon en draait het nummer van de Kardinaal. Terwijl hij wacht tot de lijn wordt opgenomen, kijkt Saskia hem aan, bezorgd maar ook vol vertrouwen in zijn doorzettingsvermogen. “Hier spreekt Kardinaal Albrix,” klinkt de stem aan de andere kant. Angelico zet een beheerste toon op. “Goedemiddag, Kardinaal Albrix. Met Angelico.” “Door mijn gesprekken met de Paus heb ik meer inzicht gekregen in de zaak. Vandaaruit heb ik nog enkele vragen voor u.” Er volgt een korte stilte, waarna Albrix’ strenge stem klinkt: “Angelico, ik heb u met klem bevolen te stoppen omdat u zaken onderzoekt die het Vaticaan en de kerk zelf kunnen ondermijnen. Sommige waarheden zijn gevaarlijk en kunnen onherstelbare schade veroorzaken.” Angelico blijft rustig maar vastberaden. “Met alle respect, Kardinaal, ik kan niet zomaar stoppen. Er staat te veel op het spel, en rechtvaardigheid moet voorop staan.” Albrix zucht diep. “Ik kan om vijf uur bij u zijn. Dan spreken we verder. Maar weet waar u zich in begeeft.” “Vijf uur is akkoord. Dan zie ik u dan,” antwoordt Angelico en beëindigt het gesprek.

Op klokslag vijf uur klinkt er een zacht, maar beslist geklop bij de deur van het appartement. Angelico opent de deur en ziet daar Kardinaal Albrix staan, zijn gezicht strak en serieus. Ondertussen lopen Saskia en Sem buiten rustig rondom het gebouw, alert op alles wat zich in de omgeving afspeelt.

Angelico en Kardinaal Albrix nemen plaats aan de tafel. Angelico schenkt rustig koffie in voor beiden, het warme aroma vult even de kamer. De Kardinaal kijkt op zijn horloge en zegt: “Ik heb slechts een half uur voor dit gesprek.” Angelico knikt begripvol en vraagt: “Weet u welke dossiers Rossa heeft ingezien?” Albrix antwoordt: “Het ging om onderzoeken naar seksueel misbruik, één in San Diego en één hier

in Rome.” Angelico kijkt hem doordringend aan en vraagt: “En weet u wat het derde dossier bevat?”

“Het derde dossier?” vraagt de Kardinaal met een lichte frons. “Dat was een onderzoek naar een medewerker van het Vaticaan die verdacht werd van een vermeende verhouding met een minderjarige,” legt hij uit.

“Was dit een Kardinaal?” vraagt Angelico. De Kardinaal schudt langzaam zijn hoofd. “Nee, dat was het niet. Maar om wie het precies ging, weet ik niet.”

“De Paus heeft mij verteld dat op de kaft van het derde dossier ‘Kardinaal’ staat, maar de naam is doorgestreept.” Kardinaal Albrix schudt nogmaals resoluut nee. “Het gaat niet om een Kardinaal, daarvan ben ik zeker.” Hij kijkt Angelico doordringend aan.

“Morgenochtend ga ik naar het Archief van de Curie. Ik verwacht dat u om negen uur ook aanwezig bent. Dan bekijken we samen dat derde dossier.”

Angelico knikt. “Ik zal er dan ook zijn,” zegt hij vastberaden. Hij bedankt de Kardinaal voor het gesprek. Kort daarna vertrekt de Kardinaal. Tien minuten later komen Saskia en Sem terug het appartement binnen. Saskia kijkt Angelico nieuwsgierig aan. “Heb je meer kunnen ontdekken?” vraagt ze. Angelico beaamt dit en vertelt haar wat er is besproken. “Morgenochtend om negen uur moet ik bij het archief van de Curie zijn,” zegt hij. “Daar ga ik samen met de Kardinaal het derde dossier bekijken.”

Na het eten gaat Angelico rustig zitten, wanneer zijn telefoon ineens gaat. Hij neemt op en hoort een vervormde stem zeggen: “Als u de waarheid wilt weten, moet u om 21 uur naar de Sint Pieter komen. Neem plaats achterin in de kerk.” Voordat Angelico kan reageren, wordt de verbinding abrupt verbroken.

Hij kijkt op en vertelt Saskia wat hij net heeft gehoord. Bezorgd kijkt zij hem aan. Vastberaden zegt Angelico: “We gaan erheen. Maar eerst bel ik Kardinaal Albrix om de Zwitserse Garde te laten waarschuwen, zodat ze extra opletten.”

Angelico belt de Kardinaal, die meteen belooft het te regelen. Albrix vraagt of Angelico extra beveiliging nodig heeft, maar Angelico weigert dit. Hij wil niemand afschrikken, vooral niet de persoon die hem heeft gebeld.

Om half negen lopen Angelico, Saskia en Sem richting de Sint Pieter. Aangekomen bij de kerk lopen Saskia en Sem door, terwijl Angelico naar binnen gaat. Hij loopt eerst naar het altaar en kijkt scherp om zich heen, op zoek naar iets wat niet klopt. Een lid van de Zwitserse Garde knikt hem kort toe, als teken van erkenning en alertheid.

Angelico neemt plaats in een kerkbank achterin de Sint Pieter. Het is inmiddels tien over negen als plotseling het brandalarm afgaat. Leden van de Zwitserse Garde vermanen de toeristen snel de kerk te verlaten. Ook Angelico staat op en wil mee naar buiten gaan.

Net op dat moment verschijnt er naast hem een persoon met een plastic masker, die een pistool tegen zijn zij drukt. Met een vervormde stem beveelt de onbekende: “Doorlopen.”

Buiten op het Sint Pietersplein houdt de persoon abrupt stil en waarschuwt: “Houd op met het onderzoek, anders betaal je met je leven.” Wanneer hij Saskia en Sem aan ziet komen rennen, draait hij zich plotseling om en vlucht.

Sem rent blaffend achter de gemaskerde man aan, maar verliest hem in een smalle zijstraat. Even later komt hij teleurgesteld teruglopen. Angelico bukt zich, aait hem over zijn kop en zegt met een glimlach: “Je bent een goede waakhond, Sem.”

“Wat was dit allemaal?” vraagt Saskia met grote ogen aan Angelico. Angelico ademt diep in en vertelt wat de gemaskerde man hem had gezegd.

Op dat moment komt een lid van de Zwitserse Garde naar hen toe. Hij legt uit dat hij via de meldkamer een melding had gekregen over het incident en vraagt of hij Angelico ergens mee kan helpen. Angelico schudt zijn hoofd. “Nee, dank u. Het gaat wel.”

Een paar minuten later, wanneer Angelico, Saskia en Sem terug willen lopen naar het appartement, rijdt er een grote zwarte auto het Sint-Pietersplein op. Angelico herkent hem meteen. Met een scheve glimlach zegt hij: “Het nieuws gaat snel,” terwijl hij naar de auto van Kardinaal Albrix wijst.

Kardinaal Albrix stapt uit de auto en loopt met stevige passen naar Angelico toe. “Hoe gaat het met u?” vraagt hij bezorgd. “Ik ben door de Zwitserse Garde geïnformeerd over het incident.”

Angelico legt kort uit wat er was gebeurd, van het brandalarm tot de bedreiging door de gemaskerde man. “Voor nu wil ik even terug naar het appartement om uit te rusten,” besluit hij.

De Kardinaal knikt begrijpend. “Dat is verstandig. Ik ga nu meteen praten met het hoofd van de Zwitserse Garde om te achterhalen hoe dit heeft kunnen gebeuren. Morgen, als u naar het archief van de Curie komt, zal ik u hier een update van geven.”

Angelico knikt kort, waarna hij samen met Saskia en Sem richting het appartement loopt. Daar drinken ze nog wat in de woonkamer, waarna ieder naar hun eigen kamer gaat om te slapen.

HOOFDSTUK IX

Het is half zes wanneer Angelico wakker wordt. Het eerste, zwakke ochtendlicht sluipt door de kieren van de gordijnen zijn kamer binnen. Hij ligt even stil, luisterend naar het zachte geroezemoes van de stad die langzaam tot leven komt. In de verte klinken voetstappen op de kasseien en het gerinkel van een vroege tram.

Hij gaat rechtop zitten en wrijft de slaap uit zijn ogen. De gebeurtenissen van de vorige avond komen weer scherp in zijn gedachten terug: de vervormde stem, het brandalarm, het pistool in zijn zij.

Angelico haalt diep adem. Vandaag staat nogmaals een bezoek aan het archief van de Curie op de planning. Daar zouden misschien antwoorden liggen—maar mogelijk ook nieuwe gevaren.

Hij staat op, loopt naar het raam en schuift de gordijnen open. Het Sint-Pietersplein ligt er rustig bij, badend in een zachte, gouden gloed.

Angelico loopt naar de keuken, zet koffie en opent zijn laptop om te kijken of er nog nieuws is. Terwijl het aroma van vers gezette koffie zich door het appartement verspreidt, wordt Saskia wakker. Vanuit haar kamer roept ze: “Ik kom eraan; eerst even douchen!”

Sem, de trouwe Duitse herder, wandelt kwispelend naar Angelico toe. Met een vragende blik tikt hij zachtjes tegen Angelico's been. Angelico glimlacht, buigt zich voorover en geeft hem een stevige aai over zijn kop, wat Sem tevreden doet zuchten.

Rond half zeven pakt Saskia de riem van Sem en loopt met hem naar buiten. De lucht is fris en de straten zijn nog rustig. Na een half uur komt ze terug, niet alleen met een vrolijke Sem, maar ook met vers brood en beleg. Zonder veel woorden begint ze de ontbijttafel klaar te maken, terwijl Angelico de koffie bijschenkt.

Ze gaan zitten en eten in stilte, ieder verzonken in gedachten over wat de dag zal brengen.

Rond half acht gaat Angelico's mobiele telefoon. Hij neemt op en hoort de stem van Kardinaal Albrix. "Heb ik u niet wakker gebeld?" vraagt de Kardinaal. "Nee, Eminentie," antwoordt Angelico.

Albrix laat een korte stilte vallen en zegt dan: "Gezien de gebeurtenissen van gisteravond lijkt het mij beter dat u wordt opgehaald met de auto om naar het archief te komen."

Ze spreken af dat Angelico rond kwart voor negen voor het appartement klaar zal staan om opgehaald te worden. Angelico bevestigt en beëindigt het gesprek, waarna hij even peinzend naar zijn koffiekop kijkt.

Angelico legt zijn telefoon neer en kijkt naar Saskia. "Zou jij vandaag kunnen navragen of er beelden zijn van gisteravond?" vraagt hij. Saskia knikt. "Van de Sint Pieter of ook van de omgeving?" "Beide," zegt Angelico. "En als er opnames zijn, wil ik dat je ze analyseert. Let op alle details: hoe oud die man ongeveer is, hoe hij beweegt, en precies wat voor kleding hij droeg."

Saskia pakt meteen haar notitieboekje en schrijft zijn verzoek op. "Komt goed," zegt ze, terwijl haar ogen vastberaden staan.

Angelico neemt een slok van zijn koffie en kijkt Saskia ernstig aan.

"Wil je ook een afspraak maken met Moeder Overste Rosalie?" vraagt hij. "Het liefst nog vanmiddag. Vanavond is het kerstavond en dan hebben ze andere bezigheden."

Hij schuift zijn stoel iets naar achteren. "Ik heb het gevoel dat Rosalie meer weet over wat er in dat derde, ontbrekende dossier stond."

Saskia knikt. "Ik zal het regelen. Waar wil je haar spreken?" "In het nonnenverblijf in het Pauselijk paleis," zegt Angelico beslist. "Dat is veilig en daar zal ze zich op haar gemak voelen."

Om kwart voor negen stopt een donkere auto voor het appartement. Angelico trekt zijn jas aan, pakt zijn tas en stapt naar buiten. Tot zijn verrassing zit Kardinaal Albrix zelf op de achterbank.

“Goedemorgen, Angelico,” zegt Albrix terwijl hij het portier naast zich openhoudt. Angelico stapt in, sluit de deur en voelt de auto zachtjes in beweging komen. Zonder verdere omwegen rijden ze rechtstreeks richting het archief van de Curie.

In het archief aangekomen groet Kardinaal Albrix het hoofd van het archief kort en krachtig. “Zou u het derde dossier willen pakken waar we het gisteren over hadden?” vraagt hij.

Het hoofd van het archief loopt naar een hoge kast, schuift een zware map uit een rij dossiers en legt deze op de tafel. Wanneer Angelico en Albrix het omslag openen, zien ze dat de map vrijwel leeg is. Alleen op de voorste pagina staat in grote letters ‘Kardinaal’, met daaronder een groot stuk tekst dat volledig zwart is gemaakt.

Angelico kijkt vragend naar Albrix, die zijn lippen op elkaar perst. “Zoals u ziet... iemand wil absoluut niet dat deze inhoud wordt gelezen.”

Kardinaal Albrix legt zijn hand op het lege dossier en kijkt Angelico ernstig aan. “Dit is één van de drie dossiers die Rossa vlak voor zijn dood heeft opgevraagd,” zegt hij.

Hij telt ze op zijn vingers af: “Het eerste betrof een onderzoek naar seksueel misbruik in San Diego. Het tweede ging over een soortgelijk onderzoek hier in Rome. En dit...” — hij tikt met zijn vinger op de zwartgemaakte pagina — “...dit was het derde. Meer kan ik u op dit moment niet geven.”

Angelico laat zijn blik over de zwarte strepen glijden. “Of beter gezegd: meer mág ik niet weten,” mompelt hij zacht.

Kardinaal Albrix kijkt Angelico stellig aan. “Ik weet zeker dat het hier niet om een onderzoek naar een Kardinaal ging,” zegt hij met vaste stem. “Het betrof een vermeende verhouding tussen een minderjarige en een medewerker van het Pauselijk Paleis.”

Angelico richt zich tot het hoofd van het archief. “Is er na de dood van Rossa nog iemand geweest die dit dossier heeft opgevraagd?” vraagt hij. Het hoofd schudt ontkennend. “Nee, meneer. Pas gisteren, toen de Paus het dossier opvroeg, is het uit het archief gehaald,” antwoordt hij.

Angelico kijkt naar Albrix en vraagt: “Ik zou graag de lijst willen ontvangen van alle medewerkers die sinds de dood van Rossa bij het archief hebben gewerkt. Is dat mogelijk?” Albrix knikt. “Dat kan ik regelen. Ik zal de afdeling personeelszaken vragen om die lijst naar je toe te mailen.”

Op dat moment gaat Angelico’s telefoon. Saskia is aan de lijn en meldt dat Rosalie om 11 uur beschikbaar is voor een ontmoeting in de eetzaal van het Pauselijk Paleis. Angelico vraagt meteen of ze de beelden van gisteren heeft ontvangen. Saskia bevestigt dat ze die heeft gezien en vertelt dat het waarschijnlijk gaat om een man van tussen de 20 en 30 jaar.

Angelico beëindigt het gesprek met Saskia met de mededeling dat hij na zijn ontmoeting met Rosalie terug naar het appartement zal komen. Albrix en Angelico verlaten het archief en lopen samen richting het Pauselijk Paleis. Albrix geeft toe dat hij zelf niet precies meer weet waar het onderzoek verder over ging en waarom het zo geheim moest blijven.

In de eetzaal nemen ze plaats en wachten op Rosalie. Terwijl ze een kop koffie drinken, komt de secretaris van Albrix naar hen toe en zegt dat de Paus hem nodig heeft. Albrix staat op en zegt: “Hou me op de hoogte van het onderzoek.” Daarna loopt hij mee met de secretaris, terwijl Angelico alleen achterblijft in de eetzaal.

Angelico krijgt de lijst met medewerkers gemaild van Personeelszaken. Hij kijkt er vluchtig doorheen wanneer Moeder Overste de eetzaal binnenkomt. “U had nog vragen?” begint Rosalie met een zachte, maar dringende stem. Angelico knikt en vraagt haar of zij weet wat de inhoud was van de dossiers die Rossa vlak voor zijn dood heeft ingezien. Plotseling wordt Moeder Overste lijkbalek, haar gezicht verliest kleur en ze lijkt ineens veel ouder dan haar zestigjarige leeftijd. Haar blik wordt onzeker en ze zwijgt even, alsof de herinnering haar zwaar valt.

Het ging om een zaak in San Diego en een zaak in Rome, begint Rosalie zacht. “De derde zaak... ging over een vermeende verhouding...” Haar stem stekt, en tranen beginnen langzaam over haar wangen te lopen. “Het ging om een zaak van meer dan vijftwintig jaar geleden,” zegt ze snikkend, haar blik naar de tafel gericht.

“Waar ging het precies om?” vraagt Angelico, zijn stem zacht maar vastberaden.

Rosalie haalt diep adem en probeert haar emoties onder controle te houden. “Het ging om een jonge vrouw die nog niet toegetreden was tot onze orde,” begint ze. “Antoinette, zo heette ze, was bijna zeventien toen ze bij ons kwam. Na een paar maanden, toen ze net zeventien was, kwam ze naar mij toe en biechtte op dat ze een verhouding had met de toenmalige secretaris van de Paus. Ze was zwanger.”

Ze pauzeert, haar stem breekt even. “De secretaris werd door Paus Michael op het matje geroepen en ontkende in het begin dat er iets tussen hen was. Collega’s werden verhoord, maar zij wisten van niets. De zaak bleef sudderen tot het moment dat een lid van de Zwitserse Garde, Luigi, de secretaris op een terras in Rome zag zitten met Antoinette.”

Rosalie kijkt Angelico aan, haar ogen vol pijn. “Luigi zat achter hen aan een tafeltje en hoorde hoe de secretaris tegen Antoinette zei dat ze abortus moest plegen. Antoinette begon te huilen, maar de secretaris bleef haar onder druk zetten. Ze rende weg van de tafel.”

Ze slikt moeizaam. “Luigi en Antoinette hebben er maanden over gezwegen. Antoinette beviel van een zoon, die meteen ter adoptie werd gegeven. Zijzelf stierf in het kraambed.”

“Tijdens de begrafenis van Antoinette waren zowel de secretaris als Luigi aanwezig. Tot Luigi’s verbazing zag hij de secretaris huilen, iets wat hem zwaar tegenstond. Hij besloot zijn leidinggevende in te lichten over wat hij op het terras had gehoord. De leidinggevende bracht het verhaal direct over aan Paus Michael. Hierop werd de secretaris oneervol ontslagen.”

“Waar is de secretaris naartoe gegaan?” vraagt Angelico aan Rosalie.

“Dat weet ik oprecht niet,” antwoordt ze.

“En waar is die zoon gebleven?” vraagt Angelico verder.

Rosalie antwoordt zacht: “Hij is naar een man en vrouw in Florence gegaan.”

“Zijn de gegevens over deze familie bekend?” vraagt Angelico. Hij voelt dat hij nu op de goede weg zit in het onderzoek.

“Dat zal wel staan in het Boek der Gevallen Vrouwen,” antwoordt Rosalie. “Dat ligt in het archief van de Sint Pieter.”

Angelico staat op en vraagt of Rosalie met hem wil meelopen naar het archief. Samen lopen ze door de lange gangen van het Pauselijk paleis, tot ze bij het archief van de Sint Pieter aankomen. Daar begint Rosalie tussen de houten kasten te zoeken en trekt uiteindelijk een zwaar, met stof bedekt register tevoorschijn.

Op de rug staat in goudletters: Boek der Gevallen Vrouwen – 1986-1992. Rosalie legt het op een tafel, slaat het open en zegt: “Hier zal het wel in moeten staan.”

Het heeft rond 1987 plaatsgevonden, dus laten we daar eerst kijken,” zegt Rosalie. Ze bladeren samen door het register, tot Angelico zijn vinger op een naam legt. Daar staat het: het geboortebewijs van de zoon van Antoinette.

Geboortedatum: 21 mei 1987. Adoptieouders: Familie Girbaldi. Bij de vermelding staan ook een adres en een telefoonnummer genoteerd.

“En nu maar hopen dat die gegevens nog kloppen,” zegt Angelico terwijl hij Rosalie aankijkt. Ze sluiten het register en zetten het zorgvuldig terug op de plank.

“Bedankt dat u mij zo ver heeft geholpen,” zegt Angelico oprecht. Rosalie knikt. “Graag gedaan. Maar ik denk dat u de komende dagen weinig kunt doen — het is tenslotte bijna kerst.”

Angelico knikt, werpt een blik op zijn horloge en ziet dat het inmiddels één uur in de middag is. Hij neemt afscheid van Rosalie en verlaat het archief met stevige passen. Onderweg naar het appartement pakt hij zijn telefoon en belt Saskia.

“Saskia,” zegt hij zodra ze opneemt, “ik ben onderweg naar het appartement. Ik ben er zo.”

Binnen tien minuten arriveert Angelico, licht hijgend, bij het appartement. Saskia kijkt hem verbaasd aan. “Waarom heb je zo hard gelopen?” vraagt ze.

“Ik moet nog even bellen,” zegt Angelico, terwijl hij zijn jas uittrekt.

Saskia steekt haar hand op. “Ga nu maar eerst rustig zitten. Dan schenk ik een Nespresso in. Kom eerst maar even op adem.”

Wanneer Angelico weer op adem is, vertelt hij Saskia wat Rosalie hem zojuist heeft toevertrouwd. Hij pakt zijn notitieboek erbij, bladert naar de juiste pagina en zegt vastberaden: “Ik ga proberen de familie Girbaldi te bellen.”

Hij toetst het nummer in, luistert naar het overgaan van de lijn en hoort dan een stem: “Met Girbaldi.”

Angelico stelt zich voor, noemt zijn naam en legt uit dat hij bezig is met een onderzoek dat mogelijk verband houdt met hun verleden. Aan de andere kant van de lijn klinkt een korte stilte, gevolgd door een geïrriteerde reactie: “Wat wilt u weten? Wat er met mijn zoon is gebeurd? Voor mij bestaat mijn zoon niet meer.”

Angelico blijft kalm en vraagt zacht: “Hoe bedoelt u dat precies?”

De heer Girbaldi zucht hoorbaar aan de andere kant van de lijn. “Mijn zogenoemde zoon is op zeventienjarige leeftijd op zoek gegaan naar zijn biologische vader. Toen hij die gevonden had, wilde hij niets meer met ons te maken hebben,” zegt hij met bittere stem. “Jarenlang heb ik mijn vrouw proberen te troosten. Voor mij bestaat hij niet meer. In 2009 belde er ook al een journalist hierover. Die heb ik hetzelfde verhaal verteld.”

Zonder verder een woord te zeggen hangt de man op. Angelico blijft even stil met de telefoon in zijn hand en kijkt dan teleurgesteld naar Saskia.

“De adoptievader heeft me dus niet verder kunnen brengen in het onderzoek,” zegt hij langzaam, terwijl hij zijn notitieboek sluit.

Na het avondeten zit Angelico achter zijn bureau en neemt alles nog eens rustig door, wanneer Saskia vraagt: “Ga je mee naar de nachtmis in de Sint Pieter?” Angelico knikt instemmend en staat op om zich om te kleden voor de mis.

Nadat ze Sem een kluif hebben gegeven, vertrekken ze samen naar de Sint Pieter. Rond middernacht zijn ze weer thuis. Saskia gaat nog even met Sem naar buiten, terwijl Angelico de personeelslijst van het archief erbij pakt om verder te onderzoeken.

Wanneer Saskia en Sem terug zijn, verdwijnen ze meteen naar Saskia's kamer. Saskia wenst Angelico nog een goede nachtrust, maar hij reageert afwezig, verdiept in zijn gedachten.

HOOFDSTUK X

Het is Eerste Kerstdag. Angelico staat op en merkt dat het appartement al naar versgebakken brood ruikt. Saskia is al met Sem buiten geweest en is nu bezig met het kerstontbijt. Hij hoort het zachte gerinkel van servies en het geknetter van de broodrooster.

“Even douchen, dan kom ik eraan!” roept Angelico vanuit de slaapkamer. “Prima, maar niet te lang, anders wordt de koffie koud!” antwoordt Saskia lachend.

Een kwartier later schuift Angelico aan. Op tafel staan warme broodjes, geurige koffie, plakjes kaas en vleeswaren, en een schaal met vers fruit. Buiten is het stil, alleen af en toe klinkt het verre geluid van kerkklokken.

Ze eten in een rustige sfeer. Geen haast, geen telefoons, alleen het zachte tikken van de wandklok en het af en toe schrapen van bestek over borden. Angelico geniet zichtbaar, maar in zijn ogen ligt nog steeds de spanning van het onderzoek.

Wanneer het ontbijt voorbij is, ruimt Saskia de tafel af en vraagt: “Wat is het plan voor vandaag? Even rustig aan of toch nog iets proberen uit te zoeken?” Angelico leunt achterover en denkt na. “Kerst of niet, ik kan het onderzoek niet helemaal laten liggen. Maar we houden het vandaag beperkt.”

Sem ligt languit in zijn mand, tevreden kauwend op een bot, terwijl buiten de eerste sneeuwvlokken beginnen te vallen. Wanneer Saskia na het ontbijt de tafel afruimt en het servies wegzet, loopt Angelico naar zijn bureau. Hij schuift een stapel papieren opzij en pakt de lijst met personeelsleden van het archief erbij. Zijn ogen glijden langzaam over de namen. Halverwege stopt hij plots. Hij leest de naam nog eens, fronsend.

“Wist je dat Inspecteur Mineur ooit stagiair is geweest bij het Archief van de Curie?” zegt Angelico ineens, terwijl hij het vel papier iets omhoog houdt.

Saskia loopt de kamer in en droogt haar handen af aan een theedoek. “Denk je dat hij iets met die verdwijning van het dossier te maken heeft?” Angelico leunt achterover in zijn stoel en kijkt nog eens naar de namen op het papier. “Ik weet het niet... maar het is in elk geval verdacht. Als je als stagiair toegang hebt gehad tot het archief, weet je precies hoe het werkt — en hoe je iets kunt laten verdwijnen.”

Hij blijft even stil, dan fronsst hij. “Wat me vooral dwarszit, is waarom Mineur niet heeft verteld dat hij rond de tijd van de moord bij het archief werkte, toen ik hem sprak. Dat is geen detail dat je zomaar vergeet, zeker niet als je nu Inspecteur bent en een moordzaak hebt overgenomen van een collega die daar aan verbonden heeft gezeten”.

Hij zucht, legt de lijst opzij en schuift een stapel andere dossiers naar zich toe. Langzaam bladert hij erdoor, maakt aantekeningen in zijn notitieboek en vergelijkt gegevens met zijn eerdere bevindingen. Af en toe blijft hij even hangen bij een detail, alsof hij probeert een puzzelstuk op de juiste plaats te krijgen.

De uren verstrijken. Buiten wordt het langzaam donker, terwijl Angelico nog altijd gebogen zit over de papieren. Uiteindelijk legt hij zijn pen neer en wrijft in zijn ogen. “Vandaag kom ik toch nergens verder,” mompelt hij. “Het is kerst, iedereen is vrij. We moeten wachten tot daarna.” Saskia schenkt hem nog wat koffie in. “Dan laten we het nu even los. Het is tenslotte Kerstmis.” Angelico knikt langzaam. “Je hebt gelijk. Maar zodra het kan, ga ik dit uitzoeken.”

Alvorens Saskia aan het kerstdiner begint, gaan Angelico, Saskia en Sem nog een grote wandeling maken door de stad. De feestelijke lichtjes maken de straten vrolijker en brengen warmte in de winterse avond.

Plotseling wordt Angelico aangesproken door een oudere man, die in gebrekkig Italiaans uitlegt dat hij met zijn zoon voor het eerst in Rome is en de weg kwijt is. Angelico doet zijn best om de route naar het Colosseum uit te leggen.

“Recht door deze straat, dan bij het plein linksaf, en daarna ziet u het vanzelf,” zegt hij langzaam, terwijl hij met zijn handen gebaren maakt.

De man bedankt hem hartelijk en samen met zijn zoon vervolgt hij zijn weg. Angelico, Saskia en Sem lopen verder, genietend van de bijzondere sfeer die de stad met Kerst uitstraalt.

“Je kon wel zien dat de jongere man zijn zoon was,” merkt Saskia op.

Angelico kijkt haar verbijsterd aan. “Dat is het...” zegt hij, en hij begint sneller te lopen richting het appartement.

Saskia en Sem moeten een tandje bijzetten om Angelico bij te houden.

Ze komen het appartement binnen. Angelico gooit zijn jas op de stoel en begint meteen in zijn notities te bladeren.

“Wat bedoel je met ‘Dat is het...’?” vraagt Saskia nieuwsgierig.

“Even wachten,” sust Angelico. Na een paar minuten zegt hij: “Hier is het. Het bewijs dat Inspecteur Mineur meer van de zaak weet, dan hij heeft verteld.”

Op dat moment wordt op de deur geklopt. Zowel Angelico als Saskia schrikken, terwijl Sem begint te blaffen. “Wie is daar?” roept Angelico. “Ik ben het, zuster Rosalie,” klinkt het aan de andere kant. Angelico opent de deur en laat Rosalie binnen. Hij gebaart naar een stoel aan de eettafel. “Wat kan ik voor u doen?” vraagt hij. Ondertussen zijn Saskia en Sem naar Saskia’s slaapkamer gegaan.

“Ik heb nog eens over de zaak nagedacht,” begint Rosalie. “De pastor die ik zag op de dag dat ik Rossa vond, maar niet herkende, was een oudere man van rond de zeventig. Hij had een grijze baard en droeg een bril. Vanmorgen, toen ik langs de troonzaal liep, herinnerde ik me ineens dat hij me begroette met een knikje en zei: ‘Zuster Rosalie’.” “Hoe wist die pastor mijn naam?” sluit Rosalie af, haar stem vol verwarring en nieuwsgierigheid.

Angelico kijkt even peinzend voor zich uit en zegt: “Maar dat was niet dezelfde man, toch? De man die u zag wegrennen uit de schatkamer met die zwarte lange jas?”

Rosalie schudt haar hoofd. "Nee, die man liep ontzettend snel. Zo snel denk ik niet dat die oudere pastor nog zou kunnen," zegt ze met een lichte glimlach.

Angelico noteert alles nauwkeurig en vraagt of er nog iets anders was dat Rosalie zich herinnert. Ze schudt haar hoofd. Nadat ze afscheid hebben genomen, komen Saskia en Sem weer de kamer binnen.

Weer wat wijzer geworden, vraagt Saskia. Angelico knikt bevestigend. Terwijl Saskia een sober kerstdiner klaarmaakt, blijft Angelico aan tafel zitten, voortdurend schrijvend en doorhalend in zijn notitieboekje. Zodra Saskia het eten opdient, slaat Angelico zijn notitieboekje met een zucht dicht. "Ik kom er maar niet uit," mompelt hij zacht.

Ze beginnen aan het eten, maar precies om negen uur 's avonds gaat Angelico's telefoon. Het is Kardinaal Albrix. Hij meldt dat zuster Rosalie vlakbij het Sint Pietersplein is aangereden. Een auto reed bewust op haar in, het was geen ongeluk, vertelt Albrix. Omstanders zagen een Alfa Romeo doelbewust op de zuster inrijden.

“Hoe gaat het met zuster Rosalie?” vraagt Angelico verschrikt. “Ze is zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht,” antwoordt Albrix. “Ze ligt nu op de operatietafel. Het is afwachten of ze het haalt,” voegt hij er somber aan toe.

“Heeft iemand de bestuurder gezien?” vraagt Angelico. “Nee, helaas niet,” zegt Albrix.

“Zuster Rosalie had mij vanmiddag nog gevraagd waar u verbleef,” zegt Albrix. “Is ze nog bij u langs geweest?” Angelico zegt ja en vertelt dat Rosalie hem nog belangrijke details over de moordzaak had verteld.

“Mmm,” zegt de Kardinaal bedachtzaam, “dan is ze op de terugweg aangereden.”

Angelico vraagt aan Albrix of hij hem op de hoogte wil houden over de toestand van de Moeder Overste. De Kardinaal belooft dat te doen en ze beëindigen het telefoongesprek.

Aan tafel pakt Angelico een groot vel papier. Met stevige halen schrijft hij erop: “Waarom wordt Rosalie aangereden?” Daaronder zet hij, bijna nog groter: “Waarom nu?”

Op een ander vel noteert hij: “Welke rol speelt Mineur bij de moord?” Even later schrijft hij: “Wie is die pastor?” en daaronder: “Wie heeft een motief bij de moord op Rossa?”

Hij schuift de vellen naast elkaar en begint lijnen te trekken met zijn pen. De naam Mineur verbindt hij met het woord Archief, en daaruit trekt hij een pijl naar Dossier Rossa. Onder Pastor schrijft hij: Zeventig jaar, grijze baard, bril – kende Rosalie bij naam.

In het dossier van de Zwitserse Garde vindt hij informatie over waarom de camera’s binnen de Sint Pieter het niet deden. Er werd een update gedraaid van 20.00 uur ‘s avonds tot 24.00 uur.

Angelico leunt achterover. Het krassen van zijn pen is even verstomd. In zijn hoofd vormen zich langzaam verbanden, maar elke nieuwe lijn roept ook weer nieuwe vragen op.

De rest van de avond werkt Angelico onvermoeibaar door. Hij schrijft iets op, streept het weer door, schuift dossiers heen en weer. Elk nieuw spoor lijkt dood te lopen. Zijn ogen branden, zijn handschrift wordt slordiger. Het gevoel dat hij iets mist knaagt aan hem.

Saskia is allang samen met Sem naar bed gegaan, maar Angelico blijft zitten. De stapel papieren voor hem lijkt alleen maar groter te worden.

Rond vijf uur ’s nachts wordt de stilte van het appartement verscheurd door een schreeuw. Saskia schiet overeind, Sem blaft. Ze rent naar de

woonkamer en vindt Angelico rechtop in de stoel, het hoofd in het zweet, ogen wijd open.

“Ik... ik had een nachtmerrie,” zegt hij met een schorre stem.

“Rosalie... ze zei tegen me: Laat me niet in de steek.”

Saskia zet hem in de keuken en maakt een kop warme thee. Angelico staart naar het tafelblad, duidelijk ontgaan. Dan mompelt hij, bijna tegen zichzelf: “Hoe heette de oude secretaris van Paus Michael...?”

Hij schuift zijn mok aan de kant, trekt haastig een map open en bladert door de vergeelde papieren. Zijn vinger stopt bij een naam. Zijn ogen lichten op.

“Ik weet wie de dader is,” zegt hij langzaam, “en waarom Rossa moest sterven.”

Hij leunt achterover, de woorden nog proevend. “Morgenochtend probeer ik het hoofd van de politie te bereiken. En... als het na de kerkmis kan, gaan we samen naar de Paus.”

Saskia knikt begrijpend. De klok tikt verder. Het is inmiddels half zeven; naar bed gaan heeft geen zin meer.

HOOFDSTUK XI

Het is Tweede Kerstdag. Buiten hangt een stille winterlucht over Rome, maar in het appartement van Angelico klinkt het zachte getik van zijn toetsenbord. Hij zit gebogen over zijn laptop, zijn bevindingen nauwkeurig uit te typen. Elk detail moet kloppen voordat hij de hoofdcommissaris én de secretaris van de Paus belt.

Hij weet dat het nog een feestdag is, maar de moordaanslag op Rosalie heeft hem in een staat van voortdurende onrust gebracht. Wachten tot morgen is geen optie — de waarheid mag geen dag langer verborgen blijven.

Zijn vingers vliegen over het toetsenbord; hij is bijna klaar met het rapport wanneer de telefoon rinkelt. Het scherm toont de naam van Kardinaal Albrix.

“Rosalie is goed door de operatie gekomen,” klinkt de stem van Albrix. “En ook de nacht heeft ze goed doorstaan.”

Angelico sluit even zijn ogen en ademt diep uit. “Dat is fijn om te horen,” antwoordt hij oprecht.

Angelico legt Kardinaal Albrix uit dat hij de moordzaak eindelijk heeft opgelost. “Deze middag wil ik nog een afspraak proberen te plannen met de hoofdcommissaris én met de Paus,” zegt hij vastberaden. “Ik zou het op prijs stellen als u daarbij aanwezig bent.”

Albrix klinkt oprecht verheugd. “Dat is uitstekend nieuws. Eindelijk kan het dossier-Rossa tot een einde komen.”

“Ik stuur u straks het exacte tijdstip per sms,” antwoordt Angelico.

“Prima, prima. Dan zie ik u vanmiddag,” besluit de Kardinaal het gesprek.

Het is 3 uur in de middag wanneer Angelico de kamer van de Paus binnenloopt, vergezeld door de secretaris. Aan de conferentietafel zitten de Paus en de hoofdcommissaris al samen. Kardinaal Albrix komt net na Angelico binnen en neemt plaats aan de tafel. Inspecteur

Mineur kijkt naar Angelico en zegt richting hem: “Wij zijn hier om de moordaanslag op Moeder Overste Rosalie te bespreken. Wat heeft u daar mee te maken?”

De hoofdcommissaris glimlacht en de Paus kijkt Angelico aan. Hij vraagt hem zijn bevindingen voor te leggen.

“We gaan terug naar 21 december 2009,” begint Angelico. “’s Avonds werd het dode lichaam van onderzoeksjournalist Rossa gevonden bij de Heilige Stoel in de Sint Pieter door Moeder Overste Rosalie.”

Inspecteur Mineur reageert geïrriteerd: “Als het daar over gaat, hoeft er toch niet bij te zijn? Ik heb alleen maar het dossier van Marino overgenomen toen hij met pensioen ging.”

De hoofdcommissaris onderbreekt hem: “Het is toch goed als je bij de bespreking aanwezig bent.”

Angelico gaat verder met zijn betoog: “Jarenlang is het onduidelijk geweest waarom Rossa vermoord is. Evenzeer was onduidelijk waarmee hij was vermoord. Toen hoofdcommissaris Fonta aan de Paus vertelde dat hij de zaak Rossa op voordracht van Inspecteur Mineur ging sluiten, heeft de Paus mij benaderd om nog een poging te wagen de dader te achterhalen.”

“Toen ik de dossiers doornam, had ik geen idee hoe ik het onderzoek moest beginnen,” vervolgt Angelico.

Angelico kucht en hervat: “Veel was onduidelijk gebleven in de jaren na de moord. Dus toen ik hier aankwam, ben ik samen met mijn assistente helemaal van voren af aan begonnen, vastbesloten om de zaak Rossa tot een goed einde te brengen.”

Mineur zit ongeïnteresseerd voor zich uit te staren wanneer Angelico verdergaat: “De belangrijkste personen in deze zaak konden mij aanvankelijk niet veel verder helpen, behalve dat het moordwapen al wel bekend was binnen het Vaticaan. Paus Gregorius had tijdens de

renovatie van de schatkamer onderzoek laten doen naar een bruinkleurige vlek die onder de Heilige Lans lag. Eerst dacht men dat het hier om een wonder ging, maar later bleek het bloed van Rossa te zijn.”

“Waarom zijn wij hierover niet op de hoogte gebracht?” reageert Mineur chagrijnig.

Fonta antwoordt rustig: “Ik ben door de Paus geïnformeerd. Maar omdat het om een zeer gevoelig onderwerp ging voor het Vaticaan, hebben de Paus en ik besloten dit niet in het officiële onderzoeksdossier van Rossa op te nemen.”

Angelico herpakt het gesprek: “Toen ik dieper in de materie dook, kwam ik tot de conclusie dat de moordzaak verband moest houden met de dossiers die Rossa vlak voor zijn dood had ingezien. Daarnaast kwam aan het licht dat er twee personen waren die ten tijde van de moord rond de vindplaats van Rossa aanwezig waren.”

“De dossiers gingen over een zaak uit San Diego, een zaak uit Rome, en het derde dossier had alleen ‘Kardinaal’ op de kaft staan, terwijl er verder niets in zat,” gaat Angelico verder. “Gelukkig wist Moeder Overste Rosalie om welke zaak het ging. Het betrof een vermeende verhouding tussen een minderjarige non in opleiding en een medewerker van het Vaticaan.”

Angelico pauzeert even, neemt een slok water en vervolgt dan zijn verhaal. “De non, Antoinette genaamd, had aan zuster Rosalie opgebiecht dat ze zwanger was van een medewerker — de secretaris van de Paus. Tot en met de begrafenis van Antoinette, die in het kraambed overleed, ontkende hij iets met haar te maken te hebben gehad. Een paar maanden voor haar dood ving een lid van de Zwitserse Garde op een terras in Rome een gesprek op tussen bisschop Majeur, de secretaris, en Antoinette over het aborteren van de baby. Pas na de begrafenis kwam de waarheid aan het licht. Paus Michael zette bisschop Majeur per direct terug in de Kerkelijke orde

en stuurde hem naar een dorp vlakbij Napels, waar hij als pastoor is gaan werken.”

Angelico zucht diep en kijkt de kamer rond. “Dat verklaart veel, maar er is meer. Na de begrafenis is de zoon van Antoinette geadopteerd door de familie Girbaldi in Florence. Dat heb ik in het archief teruggevonden. Alleen... de adoptievader wil niets weten van zijn zoon sinds die op zijn zeventiende op zoek ging naar zijn biologische vader.”

Hij tikt met zijn pen op tafel.

Mineur wiebelt zenuwachtig op zijn stoel. Plotseling pakt hij zijn telefoon en zegt: "Dit telefoontje moet ik even opnemen." Terwijl hij opstaat om weg te lopen, houdt Fonta hem tegen. "Je kunt het telefoontje ook hier opnemen," zegt Fonta streng tegen Mineur. „Euhh, laat maar,” antwoordt Mineur en loopt terug naar zijn stoel. Angelico gaat verder: „Dus ik kwam niet verder met de zoon.” "Het bevreemde de Paus, Kardinaal Albrix en mij hoe het mogelijk was dat het derde dossier leeg was gehaald zonder dat iemand het had opgevraagd na de dood van Rossa," gaat Angelico door. "En wie de naam van het dossier had zwartgemaakt en er ‘Kardinaal’ op had geschreven."

Op dat moment komt er een agent binnen die iets fluistert in het oor van Fonta. Hij knikt en zegt: "Ik laat wel weten wanneer." Fonta knikt nogmaals, ditmaal richting Angelico. Angelico gaat verder met zijn verhaal: "Met medewerking van Kardinaal Albrix kreeg ik de personeelslijst van de medewerkers van het archief ten tijde van de moord op Rossa in handen."

Mineur staat abrupt op. "Ja, ik was daar stagiair," zegt hij agressief. "Want daar wil u toch naar toe?"

“Maar dat zegt niets,” dondert Mineur verder. “U kunt niet bewijzen dat ik het dossier heb leeggehaald.”

Fonta maant Mineur tot kalmte en zegt: "Ga alsjeblieft weer zitten." Angelico vervolgt: "Ja, ik zag dat u daar stagiair was. En nee, ik kon niet bewijzen dat u degene was die het dossier had leeggehaald..." Hij stopt even, de stilte vult de kamer. Dan gaat hij verder: "Tot Moeder Overste Rosalie op Eerste Kerstdag vertelde dat de pastor die zij in de Sint Pieter zag, haar persoonlijk bij naam noemde: 'Zuster Rosalie'. En toen ik zag hoe de voormalige secretaris van de Paus heette, vielen alle puzzelstukken in elkaar."

Angelico knikt naar Fonta, die de boodschap meteen begrijpt. Hij loopt naar de deur en geeft een opdracht aan de agent die buiten stond te wachten. Even later komt de agent terug, gevolgd door niemand minder dan pastor Majeur. Inspecteur Mineur wordt lijkleek. "Vertellen jullie het verhaal, of moet ik het doen?" vraagt Angelico terwijl hij Majeur en Mineur aankijkt.

Pastor Majeur en Inspecteur Mineur beroepen zich zwijgend op hun zwijgrecht. Zonder verdere mededelingen worden ze aangehouden en uit de kamer van de Paus weggevoerd. De Paus en Kardinaal Albrix kijken elkaar verbaasd aan.

De Paus breekt uiteindelijk de stilte: "Maar ik wil wel weten waarom dit allemaal is gebeurd."

Angelico knikt en begint te vertellen: "Zoals ik denk dat het is gegaan: Rossa had ontdekt dat Mineur de zoon was van Antoinette en secretaris Majeur. Hij was op Mineur afgestapt met vragen. Daarnaast had Rossa ook de verblijfplaats van secretaris Majeur achterhaald. Hij confronteerde Majeur met het voornemen om het onderzoek te publiceren. Majeur wilde koste wat kost voorkomen dat dit bekend zou worden. Waarom? Omdat hij bang was dat dit nieuws bij zijn parochianen terecht zou komen en dat dit een reden kon zijn dat hij ook daar uit zijn ambt gezet zou worden. Majeur heeft toen contact met Mineur gezocht en samen hebben zij een plan bedacht om Rossa te vermoorden. Reden voor Mineur was, dat hij niet bekend wilde

staan als bastaard. Ze kwamen tot het volgende plan: Mineur wist wanneer er onderhoud aan de camera's binnen de Sint Pieter zou zijn omdat hij als stagiair werkzaam was in de Sint Pieter. Op dat tijdstip nodigden ze Rossa uit om een interview te geven om wat er allemaal was gebeurd. Majeur wist nog hoe hij het alarm van de schatkamer kon omzeilen. Om het moordonderzoek in een verkeerde richting op te sturen, hadden ze namelijk de Heilige Lans uitgekozen als moordwapen. Op het moment dat Rossa binnenkwam in de troonzaal voor het interview, overmande Mineur Rossa en Majeur stak Rossa twee keer met de Heilige Lans. Ze legden Rossa voor de Heilige stoel om het verder te laten lijken dat het hier ging om een moord van religieuze aard. Daarna deed Mineur de jas van zijn vader aan omdat deze onder het bloed zat en snelde naar de schatkamer om de Heilige Lans terug te leggen. Terwijl Majeur zijn handen schoonmaakte en rustig de troonzaal uitliep. Toen Rosalie dus aankwam bij de troonzaal zag ze daarom Majeur, die zijn pastorkledij aan had en zag Mineur vanuit de schatkamer met de lange jas van zijn vader de zijgang invluchten. De dag na de moord haalde Mineur het dossier leeg, maakte de naam zwart en schreef 'Kardinaal' erop, om verder het onderzoek te bemoeilijken. Heel lang heeft Majeur gedacht dat zuster Rosalie niets van de zaak rondom de vermeende verhouding afwist. Dit omdat alleen leden van de Curie van dit soort onderzoeken afwisten. Daarnaast was alles rondom de moord in een hele ander richting in gestuurd. Toen een paar jaar later Mineur bij politie ging werken en na een tijd het moorddossier overnam van Marino, heeft Mineur eigenlijk het onderzoek in het geheel stilgelegd."

Maar hoe zit dat met hun naam van Mineur. Hij zou toch eigenlijk Giribaldi hebben moeten heten?" vraagt de Kardinaal. "Majeur wilde niet, dat Mineur zijn naam aan zou nemen, denk ik. Majeur heeft ook Mineur nooit erkend als zijn zoon," begint Angelico. "Dit om te voorkomen dat iemand ooit zou ontdekken dat hij vader zou zijn. En omdat Mineur niet langer de naam van zijn adoptieouders wilde

dragen, heeft hij waarschijnlijk — misschien zelfs als een wrange grap — de tegenstelling van ‘Majeur’ als achternaam gekozen."

De Paus en Kardinaal Albrix bedanken Angelico voor het ophelderen van de moordzaak. Fonta, die net weer binnenkomt, zegt: "Ik zal samen met de Paus de nabestaanden informeren dat de zaak is opgelost."

Angelico richt zich tot de hoofdcommissaris. "Hebben Majeur en Mineur nog iets gezegd na hun aanhouding?" Fonta schudt zijn hoofd. "Geen woord."

In de gang begeleidt de Paus Angelico naar de deur. "En wat gaan u en uw assistente nu doen?" vraagt hij. Angelico glimlacht. "Vandaag nog kerstmis vieren in Rome. Morgen breng ik een bezoek aan zuster Rosalie om haar te bedanken voor haar hulp en haar veel beterschap te wensen. Daarna keren we terug naar huis." De Paus knikt begrijpend en legt even zijn hand op Angelico's schouder.

Twee dagen later, alvorens ze weer naar Bergen op Zoom rijden, stoppen ze bij de replica van de Sint Pieter in Oudenbosch. Angelico loopt naar het beeld van Pius IX en kijkt nog even hoe mooi de kerk daar is gebouwd. Vervolgens rijden ze naar Bergen op Zoom.

Wanneer Angelico zijn kantoor binnen stapt ziet hij op zijn bureau een envelop liggen met het zegel van het Vaticaan. Binnenin een brief: nogmaals dank voor zijn inzet — én die van Saskia en hond Sem — bij het oplossen van de zaak.

Met een brede glimlach pakt hij zijn jas weer. Gebakjes voor hem en Saskia bij de bakker. Een extra grote kluif voor Sem bij de dierenwinkel.

Als hij terugloopt naar zijn kantoor, ziet hij voor de deur een gestalte staan. Peter Imker, commissaris van politie in West-Brabant, leunt tegen de deurpost. Zijn blik is ernstig. "Angelico," zegt hij langzaam, "we moeten praten."